

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

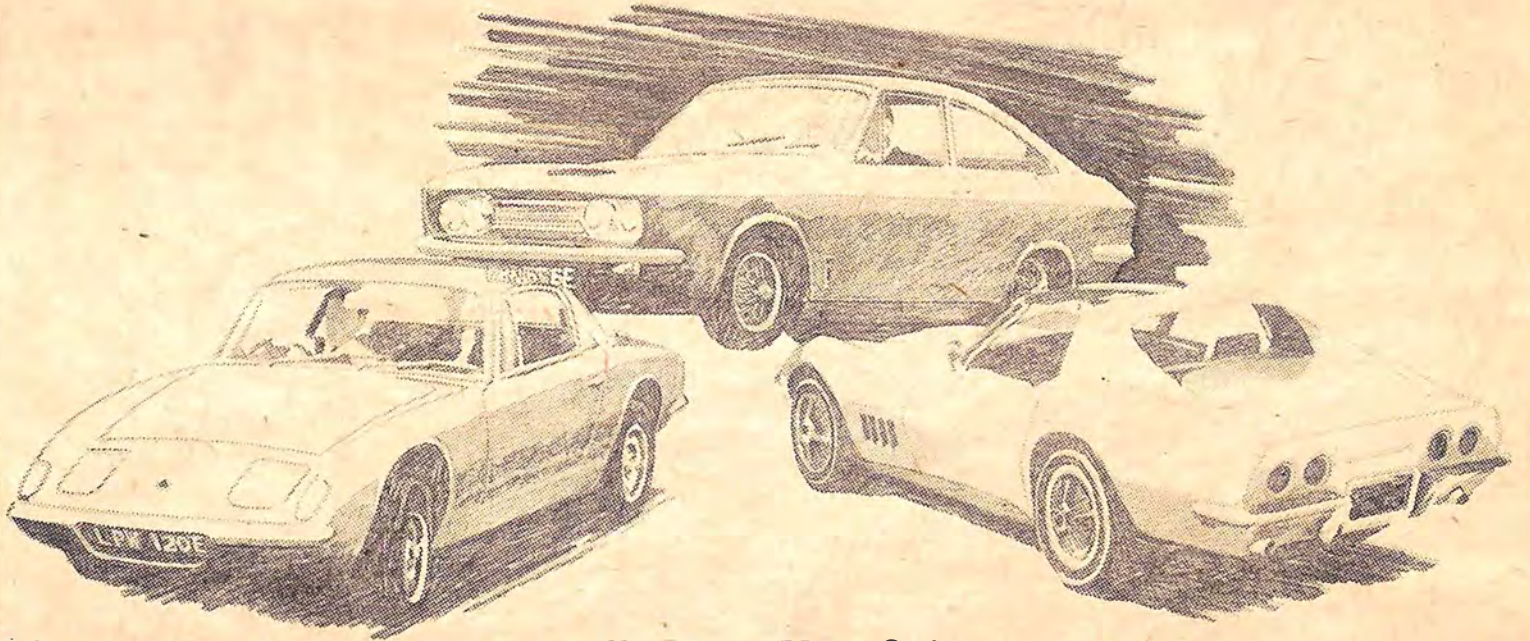
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

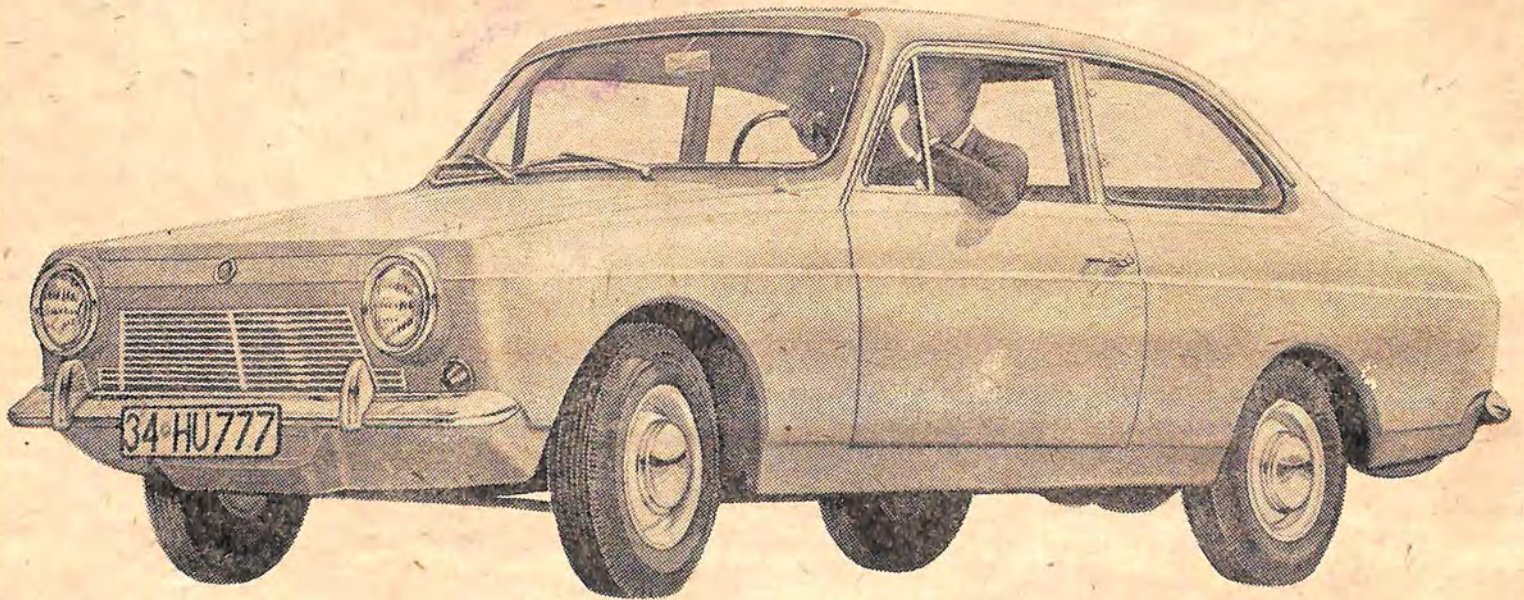
Akhaha

Ateş çemberleri!

Dünyaca meşhur spor otomobiller ile ANADOL'un müşterek tarafları nedir?

Evet... Anadol'un gövdesi de aynı maddeden, fiberglass'tan yapılmıştır. Otomobil sanayiinde güvenle kullanılan fiberglass, çelik kadar sağlamdır. Saca göre daha hafif, fakat daha elâstiki ve mukavimdir. Katiyen paslanmaz, çürümez. Saç gibi ses yapmaz. Anadol'un fiberglass gövdesi, sağlam ve yekpare bir şasi üzerine oturtulmuştur. Anadol'un motoruna gelince... Üstün çekişli ve son derece ekonomiktir. Meselâ 100 kilometrede sadece 10-11 liralık benzin yakar. Anadol'un şanzıman, diferansiyel gibi mekanik aksamı ve elektrik donanımları da son derece mükemmeldir. Anadol'da emniyeti artırmak üzere ön tekerleklerle, jet uçaklarında kullanılan disk frenlerden konulmuştur. Anadol

Gövdeleri!

her bakımdan ideal bir aile araba-sıdır. 5 büyük insanın sıkışmadan oturabileceği rahat koltukları, helezon yaylarla takviyeli "heavy duty" ağır yük tipi amortisörlerin temin

ettiği hususî suspansiyonu, dahili havalandırma tertibatı, etrafı rahatça görmeyi temin eden camları sayesinde Anadol ile seyahat bir zevktir. Şekil bakımından Anadol en pahalı arabalarla rekabet edecek güzelliكتedir. Evet 26.800* liralık fiyatı ile Anadol, hakikaten dayanılmaz bir arabadır. En yakın Anadol bayiini ziyaret ediniz. Size broşürler verecek, satış şartlarını ve arzu ederse-niz ödeme kolaylıklarını anlatacak, Anadol ile bir deneme gezisi yaptırmaktan büyük zevk duyacaktır. Kimbilir... belki sizin de kısmetinizde bir Anadol var.

ANADOL
Yılların hayalini hakikat yapan otomobil

* Anadol'un İstanbul teslimi 26.800 liralık fiyatına, radyo ve kalorifer dahil değildir.

(Manajans : 1587 — 109)

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 27 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 26 Haziran 1968

Büyük Başın Büyük Derdi!

ÇEŞİT çeşit ağaç vardır, incelik söğütlerden baba çınarlara kadar... Çeşit çeşit insan vardır, iyisinden kötüsüne kadar... Çeşit çeşit kadın vardır, güzelinden çirkinine kadar... Çeşit çeşit kuş vardır, uçanıdan yürüyene kadar... Çeşit çeşit bitki vardır, tatlısından zehirlisine kadar...

Üniversitenin, profesörün, öğrencinin de çeşitli olacağını biliyoruz.

Nice profesör var, alından öpülecek... Nice profesör var, falakaya çekilecek... Nice üniversite var, dünyada şöhret yapmış, nice üniversite var bilim dünyasına bir taş koymamış... Nice öğrenci var, saygıya değer, nice öğrenci var serseriden beter...

İşte Türkiye'deki üniversite davasını bu çeşitlilik içinde düşünüyoruz.

Erzurum Üniversitesi ile İstanbul Üniversitesi bir midir? Ankara Üniversitesi ile Karadeniz Üniversitesi bir midir?

Kimisi daha kurulmamış, kimisinin mayası yüzlerce yıl önce atılmış... Kimisinin binası gıcır gıcır, sivaları kurumamış henüz... Kimisinin üstüne Osmanlı tuğrasını yeşili hakedilmiş... Bir İstanbul Üniversitesinin geçmişini düşün! Bir Ege Üniversitesinin halini!... Ege Üniversitesi Bornova'nın bir köşesinde iki-üç derme çatma binada mayasını tutturmaya çalışırken İstanbul Üniversitesi Beyazıt meydanına açılan kapıdan bakar dünyaya... Bir yanında tarihî kütüphanesi, bir yanında Sahaflar Çarşısı... Pencerelerinden yedi tepe görünür... Ve Harbiye binasının tarihi, süslü tavanlarına sinmiştir salonların... Darülfünun adı idi eskiden... «Ülemayı kıram» dan nice kişi kürsülerinde ders vermiştir.

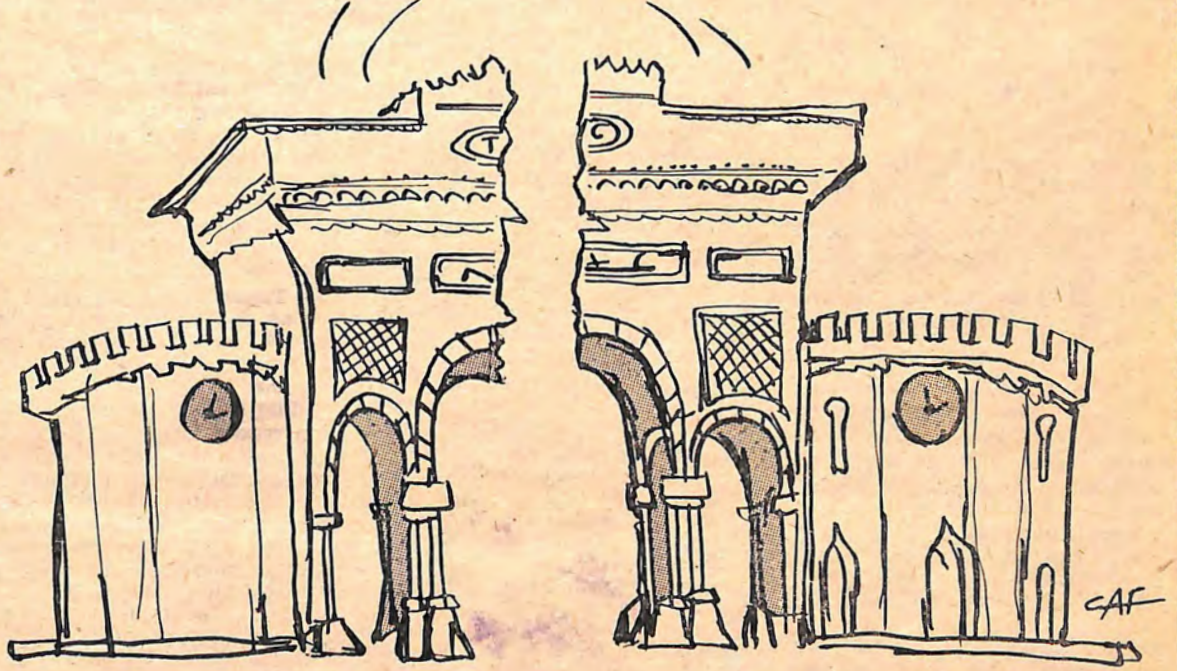
İşte bu kadar değişik bir alana, süslü bir Bünyan halısının renkleri gibi yayılmış ve dağılmış üniversitemiz için topyekûn bir reform isteniyor.

Nasıl olabak bu reform?

Karadeniz Üniversitesi için en güzel reform Trabzon'a profesör yollamak, boş geçen dersleri doldurmaktır.

Atatürk Üniversitesi için en güzel reform, İstanbul'un ordinarayüslerini kandırmaktır; ve

Üniversite'de düşünce ayrılıkları var. — Gazeteler —

Yazısız

meşhur hocalarımızın ayakları altına Doğu Anadolu'ya kadar uzanan bir yumuşak yol halısı sererek halimizi arzetmektir:

— Pek muhterem hocam! İstanbul iyidir hoştur, güzelliğine payan yoktur, bir sengine yekpare Acem mülkü fedadır, sizin için ayrıca iyi bir piyasadır. Ama bir de Anadolu var, Anadolu'nun gençleri, fakülteleri var. Oralara doğru uzanmak, hiç olmazsa senede bir kaç ay konforanslar vermek mümkün değil midir?

Bizde usuldendir öteden beri: Hocalarımız Anadolu'ya gitmez, Anadolu çocukları İstanbul'a gelir.

Gelir ama nasıl gelir?

Yurt köşelerinde sefil olmaya gelir, kitap karaborsasının tuzağına düşmeye gelir, gıdasız kalmaya gelir, hastalık kapmaya gelir, gurbet elde boşluğa düşmeye gelir, sıhhatini yitirmeye gelir, sınıfta çakmaya gelir, kötü eğitime gelir, ilgisizliğe gelir...

Bu demektir ki:

Ne üniversitemiz Anadolu'ya gidebiliyor, ne Anadolumuz üniversiteye...

Türkiyemiz bu çaprazın hakkından gelemedikçe «Üniversitemiz var» demek hakkına sahip değiliz. İstanbul'daki eski üniversitelerimizle, Anadolu'daki yeni üniversitelerimizle millet hayatından uzak bir keşmekeşin içinde yuvarlanıyoruz.

Üniversite gençliği büyük tehlikenin çanlarını çalmıştır.

Ordinaryüslerimiz, profesörlerimiz, doçentlerimiz çan seslerine kulaklarını vermelidirler. Ama bu da yetmiyecektir. Bizim ülkemizde üniversite ancak devlet eliyle çözümlenebilecek bir büyük davadır. Eğer böyle olmazsa şu taşı toprağı altın İstanbul'un her bir mahallesinde fışkıran özel okulların yüksek eğitim davasını çoktan halletmeleri gerekirdi.

İsterseniz zorla ve inatla tırmacacağımız merdivenin yüksek basamaklarını teker teker sıralayalım:

Öğrencilerimizin dertleri...

Hocalarımızın dertleri...

Kitap derdimiz...

Para derdimiz...

Yurt derdimiz...

Kütüphane derdimiz...

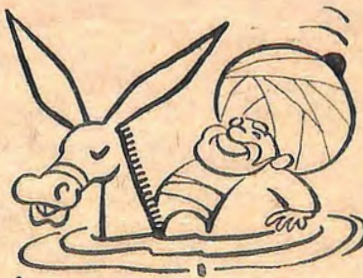
Ve bütün bu dertlerin hem maddi ve hem de mânevî yönü...

Bir memleket niçin üniversiteler kuras? Yüksek eğitimden geçen vatandaş vatana hizmet etsin diye... Bugün 4000 Türk doktoru yabancı ülkelerde hizmet görmekte ve Anadolu doktorsuzluktan kıvrınmaktadır. Bir doktor yarım milyona yetişir diye hesap edilmiştir. 4000 Türk doktoruyla dışarıya yolladığımız mülî serveti siz hesap ediniz.

Yoksa biz üniversitelerimizi yabancı devletlere yardım olsun diye mi açıyoruz? İşte üniversitede olsun olmasın, bütün vatandaşların kulaklarına küpe olacak soru budur.

AKBABA

Gelecek hafta ilâveli NASRETTİN HOCA SAYISI

Temmuzun ilk haftası Nasrettin Hoca günüdür. Türk mizahının piri ve milletlerarası şöhreti Hoca'mız, o gün Akşehir'de törenlerle anılır.

AKBABA, bu mutlu gün şerefine ilâveli bir Nasrettin Hoca sayısı hazırladı.

GELECEK HAFTA

N İÇİN mi yıllar yılı sürdü o otelin yapılması? Haklısınız, o kadar zamanda, otel yapmak değil, yeni baştan bir kent kurula-bilirdi.

Otelin yapımına bir kaç yabancı firma istekli olmuştu. Artık, en çok fiyat kırana, en iyi yapacak olana mı, yoksa kırınmaya en uygun olan firmaya mı iş verildi, bilemem! İki elim yanıma gelecek, ben duyduğula-rımı değil gördüklerimi anlataca-ğım.

Törenler yapıldı, kordelâ kesildi, büyüklerden birinin uğurlu eliyle temel atıldı, tarihlere geçecek sözler verildi, gazetelerde resimler, bildiriler çıktı. Duvarlar yükseldi, yapının iskeleti kuruldu. Günlerden bir gün yapının önünde iki-üç resmi araba durdu. Memleketimizin ileri gelenleri arabalarından inip yapıyı gezdiler. İleri gelenlerin önünde yürüyen:

— Bu koridorlar neden bu kadar dar? dedi.

Bir mühendis:

— Projeye uygundur efendim, dedi. Bu koridorlar beş metre genişliğinde...

— Yani biz hiç otel görmedik mi? Benim kaldığım başka memleketlerdeki otellerin koridorları daha geniştir. Hadi diyelim, bu koridorlar dar değil, ama çok az... Bu kadar az koridorlu otel olur mu? Ha? Madem yapıyoruz, tam yapalım. Yazık milletin, memleketin parasına...

Mühendis sesini çıkarmayınca, arkasındakilere başını çevirip:

— Ne dersiniz, böyle büyük bir otele, bu kadarcık koridor az gelmez mi?

— Azdır beyfendi...

— Az efendim.

— Çok az...

Sözleşmesi gereğince projeyi öne süren firmayla anlaşma bozuldu. Bozulan iş mahkemelerde süre dursun, yapının projesi değiştirildi, koridorlar hem arttırıldı, hem genişletildi.

Değişen proje uygulanırken, günün birinde yapının önünde yine bir iki resmi araba durdu. İleri gelenler yapıyı gezdiler. İleri gelenlerin önünde yürüyen, kanatları takılma-mış bir kapıdan girdi:

— Burası nedir? diye sordu.

Yeni firmanın bir ilgilisi:

— Salondur beyfendi, dedi.

— Salon mu, bu ne biçim salon?

— Henüz bitmedi beyfendi, döşemesi, sıvası, doğraması yapılacak...

— Anlıyorum efendim, anladık salon... Ne olacak burda, at mı koşturulacak? Hara gibi salon olur mu

hiç? Yazık, yazık bu fakir milletin parasına...

— Eldeki proje öyle beyfendi...

— Sizin proje dediğiniz şey, hâşâ, âyet değil, değiştirin efendim projeyi, olsun bitsin...

İkinci firmayla bir uyumsuzluk çıkmadı, anlaşmaya varıldı. Projede yapılan değişikliğe göre, koridorlar arttırıldı ve salonlar genişletildi. Yapı işleri epey yürütmüştü ki, bir gün yine yapının önünde duran bir kaç resmi arabadan inenler içeri girdiler, her yanı gezdiler. İleri gelenlerin önünde giden, yapılmış olanları beğendi, ama nasılsa başını yukarı kaldırıp tavana bakınca:

— Hani bu otelin kubbeleri, kemerleri? dedi.

Soru pek şaşırtıcı olduğu için, bir süre susup kendini toparladıktan sonra bir genç mimar:

— Ne kubbesi, kemeri, anlayamadım affedersiniz... dedi.

— Bu Türk mimarisi değil mi? Yabancılar için otel yapıyoruz madem, Türk stili olmalı... Hiç kubbesiz, kemersiz Türk oteli olur mu?

— Ama efendim, eldeki projede...

— Ne demek proje? Yabancıya proje yaptırılırsa işte böyle olur. Ne anlar elin yabancısı bizim ruhumuzdan?... Efendim?

Arkasındakiler baş salladılar:

— Ruhumuzu aksettirmeyen bir bina neye yarar?...

— Kubbe, kemer şart beyfendi...

İleri gelenlerin önde duranı:

— Yazık memleketin, milletin paracıklarına... dedi.

Yapılanları yıkıp, tavanların yerine kubbe, kemer yapmak çok pahalı olduğundan, projede ruhumuza uygun bazı değişikliklerle, otelin

ancak bir kaç yerine kubbe, kemer yapılması uygun bulundu.

İşler ilerliyordu, nerdeyse otelin kaba yapımı bitmek üzereydi ki, yine ileri gelenler resmi arabalarla oteli görmeye geldiler. İleri gelenlerin önünde yürüyen adam, her yana baktı, baktı, büyük bir acı ve üzüntüyle:

— Tuuu!... Yahu, bu kadar koridor ne olacak?... Odadan çok koridor... İnsan bu koridorlarda kendini kaybeder be... Yazık bu milletin parasına!

Bütün bu değişmeler yüzünden otelin yapımı aksıyor ve gecikiyordu. Bu yüzden basında- sert eleştiriler çıkmaya başlayınca, işi çabuklaştırmak için, çatının biçimi değiştirildi, ama bizim eski mimarimize uygun diye yerli kiremitle mi, yoksa Marsilya kiremitiyle mi çatı örtülecek diye yine anlaşmazlıklar çıktı. Sonunda kiremitten vazgeçip, düz beton çatı yapıldı.

Bitmek üzere olan oteli, yine resmi arabalardan inenler gezip gördüler:

— Hani bunun çinisi? Hiç çinisz Türk oteli olur muymuş?

Sütunu olmayan büyük bir salona girdiler. İleri gelenlerin önünde yürüyen:

— Burda hiç sütun yok, dedi, sütun ister... Yoksa çöker bu çatı...

— Efendim, merak buyurmayınız, çökmez, ona göre hesap edilerek...

— Nasıl çökmez? Çökenler nasıl çöküyor?...

Arkasındakilere döndü:

— Sizce bu çatı çökmez mi?

— Çöker beyfendi...

— Yüzde yüz çöker efendim, üstünde bu kadar ağırlık var, daha

eşyalar da gelince... Kalabalık da olur tabii... Çöker...

— Hem de gümbür gümbür...

— Bunca para sokağa atılmış sayılır... Yazık, memleketin parasına... Bak, işte herkes çöker diyor... Hem sütun ayrıca güzellik de verir...

Yeni değişiklikle salonlara sütunlar yapıldı. Başka bir ileri gelenlerin önde yürüyen, sütunların dört köşe olmasını hiç beğenmedi. Eski Yunan tapınaklarının oyuklu, yuvarlak sütunlarının resimlerini, öğren-ciliğinde, ders kitaplarında görmüş-tü. Yazık, yazık, boşuna gitmiş memleketin parası...

— Kolay efendim, hemen yuvarlaklaştırınız sütunları...

Dış duvarlar mozayıklanıyordu ki, yapıyı görmeye gelenlerden bir büyük:

— Modern mimaride, cepheler boydan boya cam oluyor, dedi, ne dir bu?

Aşağı yukarı otelin yapımı bitti sayılır. Ama yeni bir değişme daha gerekiyordu. Çünkü, ileri gelenlerin bir başka önde gideni merdivenleri çok dik buldu. Yaşlıların çıkması zordu.

— Efendim, asansör var... Asansörle çıkılacak...

— Öyleyse ne diye merdiven yaptınız? Yazık değil mi memleketin parasına? Demek ki, merdiven de gerekiyordu...

Merdivenlerde değişiklikler yapıldı, dursun, geçenlerde oteli gezen bir yabancı büyük mimar, ilgililere demiş ki:

— Çok büyük bir mimari eseri... Burası otel değil, Birleşmiş Milletler binası olmalıydı...

Çünkü, bazı koridor duvarlarındaki çiniler, kubbeler, kemerler, kimi parmaklıklardaki lüle motifleri, demir parmaklıklar, bir de tarasın üstündeki saçaklı çatı Türk ruhunu, dimdik çatıyla ruf İskandinav ruhunu yansıtmıyordu; sonradan eklenen salondaki bölmeler Arap ruhunu veriyormuş, büyük salona giren, kendini Akropol'de sanıyormuş, hattâ Akropol bile bu kadar Grek değilmiş; İtalyan mimarisinin en güzel örnekleri de varmış yer yer... Helâlar, banyolar, Amerikan stiliymiş. Hint mimarisi, Çin mimarisi, hepsi varmış.

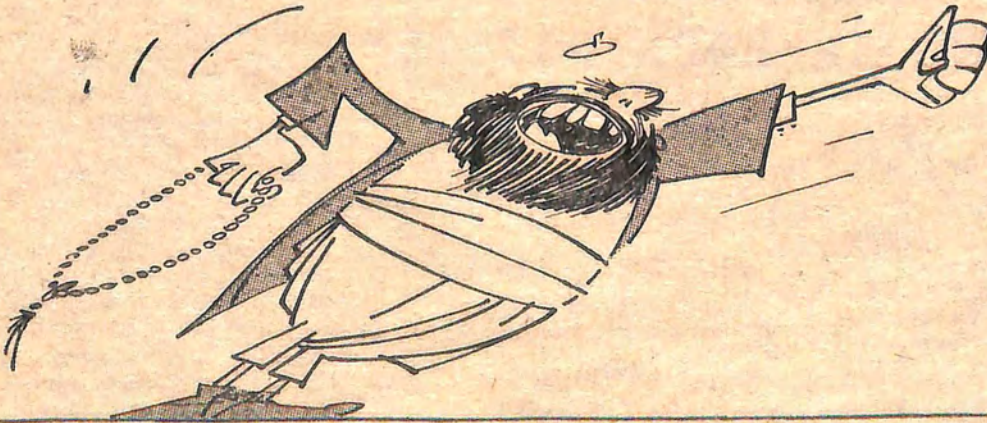
O yabancı büyük mimar:

— Aşkolsun, demiş, bu kadarcık yere bunları nasıl sıkıştırabildiniz?

Bu otelin yapımının bu kadar gecikmesi işte hep bundan... Bu fakir milletin parasına yazık olmasın diye, boza değiştire otel ancak dokuz yılda yapılabildi. **Aziz NESİN**

— Kızılay'ın 100. yılı kutlanıyor. —

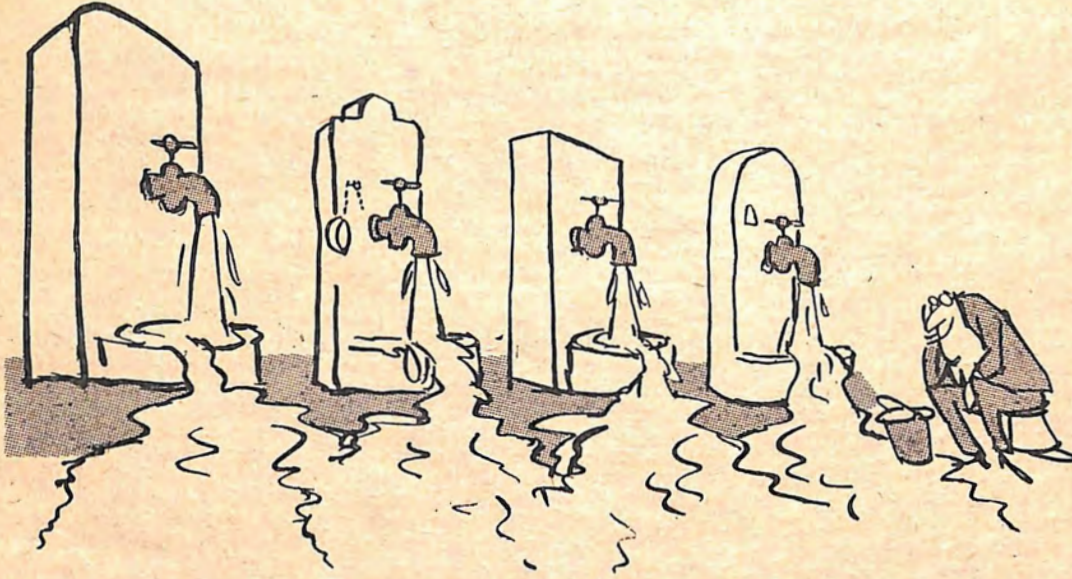
Seniye Dalacıoğlu

— Kızılay haa!... Koca Yeşilay nenize yetmiyor!...

Gün ola, hatman ola...

— Hangisinden doldursam acaba?!..

MERKEPLERİ istenen yön-
de yürütmek için kullanı-
lan «havuç ve sopa» tekni-
ğini bilirsiniz: Hayvanın nihaye-
tine sopa vurulurken burnunun
az önünde bir havuç sallandırır-
lır.

Bu tavlama ve korkutma tek-
niği insanları yola getirmek için
de kullanılır bazı bazı. Öyle bir
uygulamanın son örneğini ma-
halli seçimlerde görmüş olduğum-
muz iddia edildi. Rivayete bakıl-
lırsa şurada burada vatandaşla-
rın önlerine havuç, ardlarına so-
pa gölgeleri düşürülerek kulakla-
rına fısıldanmış:

— Bize oy verirsiniz size ne
ciciler, ne ciciler! Vermezseniz,
işte o biçim...

Ben doğrusu geniş çapta böy-
le işler döndüğüne, döndüyse de
pek etkili olduğuna inanmakta
güçlük çektim. Ama son günler-
de inanmağa başlıyorum yavaş
yavaş.

Düşünüşümdeki değişikliğin se-
bebi seçimlerle, politikayla falan
doğrudan doğruya ilgili değil.
Bambaşka bir şey.

Hani saadet zinciri diye müna-
sebetsiz bir mektup türü vardır.
Üç beş yılda bir çocuk felci sal-
gını gibi yaygınlaşır, sonra yine
bir süre uykuya yatar.

İşte son zamanlarda bendeniz
o cins mektupların âdeta bom-
bardımanına hedef olmuştum.
Gelen zincirnameler bir değil, üç
değil, beş değil. Anlaşılan bu se-
ferki salgın eskilerine kıyasla
çok daha şiddetli.

Zarfların içinden çıkan lâflar
birbirinin tıpatıp aynı, yalnız ya-
zılış değişik. Demek ki birçok
kimse aynı dolmayı yutmuş. «Ne-
me lâzım, ya içinde yazılanlar
doğruysa...» düşüncesiyle habire
mektup çoğaltıp postalamaya ko-
yulmuş.

Saadet zincirinin son şeklinde
verilen bilgiye göre bu meretler-
den hemen yedi kopya çıkarıp
başkalarına yollamayan insanla-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Zincir!..

✱

rın başına gelmeyen felâket kal-
mamış. Öyle bir günah işlediniz
mi, işten çıkarılmaktan tutun da
yangına yahut çeşitli hastalık ve
ölümlere kadar belâlardan belâ
beğenin.

Ama bir de cici çocukluk edip
söz dinler ve istenileni uslu uslu
yaparsanız, o zaman size yok
yok!

Bakin öyle davrananlara ne ci-
ci mükâfatlar dağıtmış kader:

İsveçli Haintui Heancub has-
taymış. Ama aldığı mektubu ço-
ğaltıp eşine dostuna yedi adet
saadet zinciri halkası gönderir
göndermez «hiçbir tıbbi müda-
halede bulunulmadan» iyileşmiş.

Venezuela ordusu albayların-
dan Rode Vella da sırmaların-
dan mırmalarından utanmadan
aynı maskaralığı etmiş, saadet
zinciri çoğaltıp tevzi buyurmuş.
Hemen sonra yilzbin liralık mü-
kâfat kazanmış.

En ilgi çekici olay ise yurdu-
muzda geçmiş:

«İstanbul'dan Seza Göksu saa-
det zinciri alır almaz hemen kop-
yalarını arkadaşlarına gönderdi.
Bu sayede 35 yaşında evde kal-
mış olmasına rağmen milyoner
bir tüccarla evlendi. Halihazırda
gelirinin ne miktar olduğunu bil-
memektedir.»

Gördünüz mü devlet kusun-
suz? Kondu mu insanın tepesine
böyleşi konmalı vallahi!

(Kız hem milyoner tüccara
düşmüş, hem de karısına gelirini
şaşırtacak kadar eli açığına. Ger-
çekten nâdir bir olay bu. Benim
şimdiye kadar tanıdığım milyo-
ner tüccarlardan yüzde doksan
dokuzu karısına sabah on kâğıt
bırakıp akşama ziyafet isteyen
tipten zevattı.)

Dahası var. Mükâfat kadere bı-
rakılmış değil. İstediklerinizi
bakkaldan öteberi getirtilir gibi ı-
smarlayabiliyorsunuz. Bunun yolu
yordamı açıkça yazılmış:

«Sizdeki kâğıdın arkasına di-
leklerinizi yazın ve denize atın.
Şayet sahile gidemezseniz ve di-
lekleriniz gizliyse içinizde tutun.
Yolu denize yakın bir tanıdığını-
za kâğıdı verip rica edin, denize
o atsin. Yedi gün geçmeden hiç
ummadığınız bir sürprizle karşı-
laşacaksınız.»

Aslında hiç de sürprizle karşı-
laşmış olmayacaksınız tabii: Kâ-
ğıda ne yazmışsanız o gerçekleş-
verecek. «Avanak bir milyoner
koca» mı yazdınız? Yedinci gü-
nün akşamı kapı çalınacak, eli
buketli bir kodaman başlayacak
sırıtarak dil dökmeğe:

— Allahın emri, Peygamberin
izniyle dest-i izdivacınıza talibim.
Benim olursanız size öyle harç-
lık vereceğim ki, değme muha-
sebeciler içinden çıkamayacak...

Evet: Havuç gölgelerine kapı-
lıp sopa gölgelerinden yılan yurt-
daşlarımızın çoğalmakta olduğu
saadet zinciri salgınından da bel-
li, mahallî seçim sonuçlarından
da.

Denize dilek atar gibi sandığa
kâğıt atan Türk vatandaşları
beklesinler bakalım: Yedi vakte
kadar ne tatlı sürprizlerle karşı-
laşacaklar?

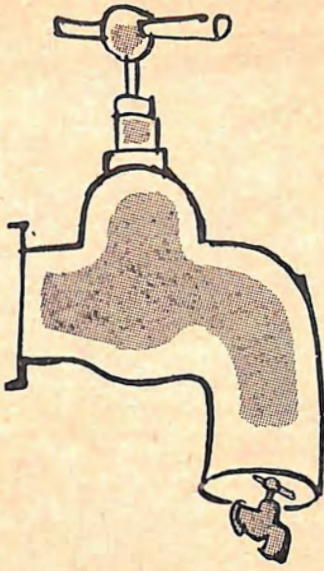
Refik ERDURAN

Hürriyet heykeli: — Utanıyorum!

Bir lokma için...

Vedat SAYGEL

Yazısız

NÜFUS kâğıdını bir kere daha çıkardı cebinden. Dikkatlice bir kere daha araladı sayfalarını. Koyduklarının hepsi yerli yerinde duruyordu işte. Karısının gönderdiği son mektup ve yurt dışına çıkabilmek için tamamlanan evrakı... Az ter dökmemiş, az çile çekmemişti bunları elde edene kadar. Tam bir yıl iş ve işçi Bulma Kurumunun kapısında geçmişti yarı ömrü. Aç susuz sabahın dokuzundan, akşamın üçüne dördüne kadar bekle Allah bekle! Oysa kendinden sonra müracaat edenlerden kaç posta işçiyi Sirkeci'den uğurlamıştı Almanya'ya, Avusturya'ya, İsveç'e... Sağolsun uğurladıklarından biri a-kıl vermişti de, meselenin püf noktasını öğrenmişti.

— Böyle oturup beklemekle sıran gelmez arkadaş, demişti adını bilmediği yolcu.

— Gözünü severim gardaş, diye rica etmişti yolcuya. Şunun yolu izi neyse görset sevabına.

— Hani o arada bir göbeğini hoplata hoplata amelenin arasında dolaşan kır saçlı adam var ya?...

— He...

— Onunla keseceksin pazarlığı...

Sonra istasyondaki o uğultulu kalabalığı, geride kalanların ıslak bakışları arasında, çekip götürmüştü bir kara tren.

Ürkütücü görünüşünün aksine yumuşak mı yumuşak, merhametli bir insan evlâdıydı o kır saçlı adam. Uzun uzun sorguya çekmişti müracaatçıyı:

— Nerelisin? demişti, mesleğinin rençperlik olduğunu öğrenmişti, köydeki borçlarını temizlemek için İstanbula çalışmaya geldiğini, burada da işsiz kalınca Avrupa'nın yolunu tutmaktan başka çaresi kalmadığını söylemişti ricacı.

Tut aşağı, vur yukarı, ikiyüz lira anlaşmışlardı.

— Gençliğimin hayrını görmeyeyim ki, kendim için kırk para istemiyorum, demişti kır saçlı adam. Hayri beyin de gönlünü yaparız ama, o Niyazi iti yok mu, onu atlatamayız işte.

Nüfus kâğıdını sırtındaki eski ceketin iç cebine yerleştirip, çengelli iğne ile bir güzel tutturdu. Kararsız adımlarla ağır ağır yürüdü. Daha iki saatten fazla bir zaman vardı trenin kalkmasına. Gözünün önüne köy geldi. Karısı geldi. Uçyaşlarındaki çocuğu geldi. Sonra köydeki tanıdıklar.

— İşse, burada da iş var. Aşsa, burada da aş var, bize çalım satmak için mi İstanbul'lara gidiyon a teres? diye caydırmaya çalışan muhtar geldi.

Yine böyle bir akşam vakti çıkmıştı köyden. Caydırmak için az çirpınmamıştı tanıdıkları:

— Koca kentte bir yalnız adam, neylersin oğul? demişlerdi. Belki iş bulursun, belki para bulursun ama, çevrende iki lâf edecek bi tanış bulamazsın.

Tutkulara set çeken paranın gözü kör olsun. Köylüyle bir bir helâllaşmış, torbasını omuzladığı gibi düşmüştü yola. Islak gözlerini kimseye göstermeden, ardından su döken karısının, «Töz dön Memedim, bizi yalnız koma» diye seslenişine bir cevap vermeden kaybolup gitmişti.

İlk defa geliyordu İstanbul'a. Tıpkı şimdi Avrupa'ya ilk defa gideceği gibi. Yaşamı boyunca yaptığı en uzun yolculuk, köy ile kasaba arasındaydı. İstanbul gidilmez yer, yaşanmaz kent, dönülmez bir gurbetli kafasıydı. Geride bıraktıklarını bir daha hiç göremiyecemmiş gibi bir duyguyla, bir lokma ekmeğin peşinden gidiyordu.

Gözleri dolu dolu oldu. İyi ki hiç tanış yoktu şu şehirde. Biri «Merhaba» dese, tutamıyacaktı kendini. Çocuklar gibi ağlayacaktı... Sesli sesli, hıçkırarak hıçkırarak.

Bir sigara yaktı. Toparlamalıydı kendini. Gideceği yer neresi olursa olsun güçlü gitmeliydi. Ha İstanbul, ha İsveç... İkisi de geride bıraktıklarından çok uzak, ikisi de gurbet, kendi için ikisi de yabancı yerler değil miydi? O halde nedendi bu gariplik?

Köyü düşündü. Gün olup dönecekti elbet. Kendinden bahsedilirken:

— Memet mi? diyeceklerdi. Bi tane daha yoktur köyümüzde. Hem İstanbul, hem Avrupa görmüş adamdır o.

Aydınlandı yüzü. Bir sinemanın önünde durup, camekân içindeki resimlere baktı. Çıplak kadın fotoğraflarında okşar gibi dolaştı bakışları. Trenin kalkışına bir buçuk saatten fazla vardı. Biraz daha vakti olsaydı, giderdi bir yerlere, cebinde kalan son parasını verirdi bir yosmaya.

Aklında hayâlinde resimlerdeki kadın, cadde boyunca sıralanan dükkanların vitrinlerine baka baka yürüdü. Her şeyi köydekenden, kasabadakenden başkaydı şu İstanbul'un.

Binaları, dükkanları, insanları... Uzaktan uzağa duyulan bir davul sesine doğru gitti adımları. Güllüşen, bağrıışan neşeli bir kalabalık vardı karşıda. Şehrin yarısı, sesin geldiği yere üşüşmüştü sanki. Sokuldu. Kalabalığın arasında birbirine benzer üç kişi vardı. Biri davul çalıyordu, biri elindeki zinciri çekştirip duruyordu. Ya zaman zaman görünüp kaybolan üçüncüsü?...

Yardı kalabalığı. Üçüncüsü insan değil, ayı imiş meğer. Zincirli:

— Söyle bakayım oğlum, hamamda kadınlar nasıl bayılıyor? dedikçe ayının bir bayılışı var ki...

Farkında olmadan atıverdi yabancıyı üstünden. Gülenlerle güldü, bağırانlarla bağırdı, geldiği yeri de, gideceği yeri de unuttu. Hayvan, hayvanlığı ile nasıl da anlıyordu kendine söylenenleri? Haydi Türkçeyi öğrendi miyim. Ya o çifttelili oynayıp, göbek atıp bel kırışı...

Köyden ayrıldığından beri ilk defa böylesine güllüyordu. Sonunda çalan da yoruldu, oynayan da. Ayı, zinciri tutan adamın verdiği ekmeği yemeye; davulu çalan da seyredenlerden para toplamaya koyuldu.

Yeniden daldı caddenin kalabalığına. Hem yürüyor, hem de ayının göbek atışı aklına geldikçe kendi kendine güllüyordu. Şu iki günlük ömrü, üzütlü ağlamakla geçirmeye değer miydi yani? Gülmeliydi insan. Yerli yersiz gülmeliydi. Diledikten sonra, gördüğü her şeyde gülmeyecek bir taraf bulabilirdi kişi. Yeter ki gülmek istesin.

Dolup taşan otobüslere baktı, güldü. Müşteri çekmeye uğraşan işportacıların bağrıışmalarını dinledi, güldü. Yorulmuştu artık. Trenin hareket saatine kadar bir açık hava kahvesine girip dinlenirdi.

Yumurta kırışanların, tombala çekenlerin, üç kâğıt açanların bol olduğu bir sokağa girdi. Fakat geldiği halde açık hava kahvesine giremedi:

— Ali ağabey numarasına başlıyor yine... diye koşuşanlarla gitti.

Bir kasap dükkanının önünde birikti kalabalık.

— Açılın da hayvan ürkmessin, dedi kasap.

Kahkahalarla gülen biri, kucağındaki iskeleti andıran kedinin gözlerini kapadı, şişle deldiği bir lokma eti ipe geçiren kasap da, ipi hayvanın boynuna bağladı. Sonra kediyi yere bıraktı:

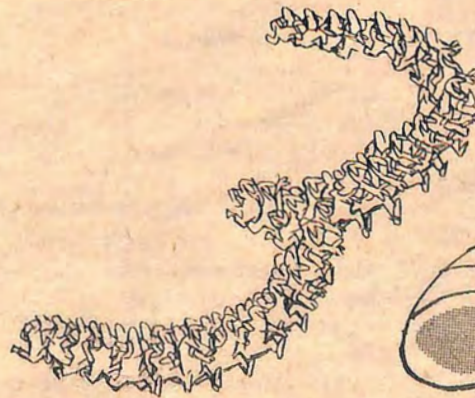
— Haydi bakalım tekir, dedi. Kafanı kullan, rızkını ara, bul!

Kediyi bırakmasıyla, kahkahanın kopması bir oldu. Et kokusunu alan kedi eti bulmak için olduğu yerde fırır dönüyor, kedi döndükçe seyredenler, kaskıklarını tuta tuta güllüyordu.

Kedi döndükçe, o da güldü. Millet güldükçe, o da güldü. Bu eğlenmenin sonunu görmek istediği halde, hareket saati yaklaşan trene yetişmek için:

— Aptal hayvan, boynunda bağlı eti nerelerde arıyor! diye diye yürüdü.

Vedat SAYGEL

1968'de otuzbin işçimiz Almanya'ya gidecek. — Gazeteler —

Bu Mayıs Paris'te...

NİMET ARZIK

... Halbukim, Mayıs ayında gökler ışıldar Paris'te... Kestane ağaçlarında kırmızı çiçekler şamdanlanır. Otomobilin rüzgârından üzerinize serpilir tozları, sarı... Halbukim, her şey güzeldir Mayıs ayında Paris'te. Şimdiye kadar böyle görmüştük. Şimden bu yana unutmalyız!...

... Ve işte öyle dolaşıyordum Paris'in ihtilâlcî çehresinde. Her köşeyi, her bucağı, tekrar tekrar dolaşarak sahiplenmek için, sevilen bir yüzde gezinen bir el gibiydim. Sevilen ve toprak olacak bir yüzde!...

Kıyamamıştı Alman generali Paris'i yakmağa yakmağa!... Halbukim, yalnız kendi emrini bilen çatık Führeri «yık» demişti. Bu zerafet, bu uçarılık, bu dekadans, bu güzellik, bu derinlik, bu hafiflik birikimine kıyamamıştı... Kendinden sonra gelecek, bu çağın umursuz Hülâgu'lârının doğacağını düşünmüş müydü?...

Paris yıkılmıyordu. Zaman dışı bir şeydi Paris. Günün her saatinde içimde bu duyguyu taşırdım: PARIS YIKILACAKTI!...

Bunu, yanık bal rengi saçları, sırtlarını döve döve, Zap suyu yatağını dövercesine, dolaşan kalçasız, göz gözlü kızların yürüyüşünde görürdüm... Bunu bardakta parıltıyan lâl rengi şarabın buğusunda görürdüm... Bunu vitrinlerdeki fantezide görürdüm. Fikir düellolarının zerafetinde görürdüm. Notre Dame'in ikiz kulelerinin ardında batan güneşin kızılığında görürdüm... Sencelerden beri...

«Ölbregado Paris» (Teşekkür ederim), zamanını yaşadın... Belki Che Cuevera yaşasaydı, böyle konuşurdu...

«Ölbregado Paris!...»

Eskiden, Orta Çağ'da mı, Rönesans'ta mı... İtalya'da gece bekçileri varmış. Gece lâmbalarının ışığını söndürürlermiş bezli sopa ile, tan yeri ağarırken ve çığırılmış... «Tempo sereno» (Asâyiş berkemal!) diye...

Tempo Sereeno!... İşte, Fransa'daki büyük grev de böyle oldu... İş yerleri söndü tek tek. Bugün Renault fabrikaları, daha sonra Citroen... Daha sonra koskoca galeri Lafayet, Printemps, falan... (ki günlük ciroları bir milyon ağır frankı aşar) daha sonra bilmem hangi müessesese... Ve kapanıklıklarına şu yaftalar yapıştırıldı: «Occupé par le personnel»...

«Personel tarafından işgal edilmiştir...»

Tiyatroların sessizliğini de aynı yafta örtüyordu. Tiyatrolarda bir de, «idari personel, teknisyenler ve artistler» ekli vardı...

Ya şu ölü arabası gibi kasvetli, hayatın derdi kadar bitmez, düdüklü düdüklü ince Rue de la Pompe'un, kapısında körpeçik, güleç çocuklar neden nöbet tutuyorlardı ki?...

Jeanson-Du-Sailly lisesiymiş... Talebeleri tarafından işgal edilmiş. Kuş uçurmuyor kervan geçirmiyorlardı çocuklar. Uçacak kuş da yoktu, geçecek kervan da...

Neden kıvılcım oradan oraya atlamıştı bu kadar süratle? Neden bütün Fransa, birbiriyle «geçirimli» petrol kuyuları gibi tutuşmuştu? Neden yedisinden yetmişine kadar memleketin kocca bir yarısı, evet, kocca bir yarısı, elele vermişti sıkıca? Neden Nobel ödülünü almış bilginler, Monod, Kastlaer, talebeyle birlikte sokağa inmişlerdi?... Neden Saint-

Michel'in görmüş geçirmiş ağaçları barikat diye yıkılmıştı cesetler gibi? Neden toy bir çocuk, bir Cohen Bendit (Fransızlar Cohn diyorlar), hükümeti ve sokağı altüst etmişti?.. Neden bu altüst olma, İspanya'da, İtalya'da, İngiltere'de.. bütün dünyada müthiş bir «ver elini» yankısı bulmuştu?...

Neden, neden, neden?...

Yok yok, bir zamanın «sıkışmış» hükümetleri gibi, kimse «efendim, iki serseri sokağa dökülmüş... İki satılmış çingar çıkarmış» diye ciyaklamıyordu, jipi, copu elinde...

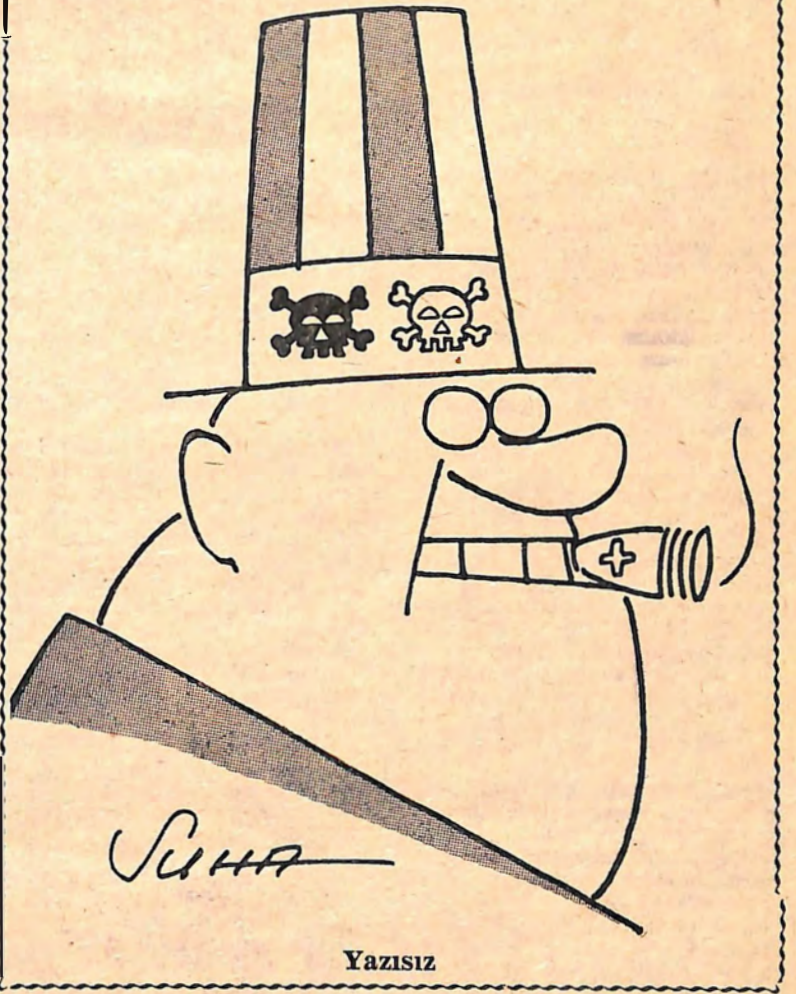
«Efendim, arkada koskoca sağlam bir Fransa var» diye böbürlenmiyordu kimse. Hiçbir «sağlamlığın», o kadar sağlam olmadığını biliyordu artık herkes... Görünürdeki sağlamlıkların da ne gibi çürüklükleri örttüğünü...

Sokak başlarını lácivert pelerinli polisler tutmuştu, bebe yüzü... Paris'in göğü, baskılı bir grilikte yere abanmak üzereydi. Yağınur, sanki bakışlarını ıslatıyordu polislerin. Belerçin belerçin bakıyorlardı, tam bur biçiminde kasketlerinin vizyellerinin altından. Ara sıra ellerinin içini hohluyorlardı. Ara sıra da «patinör piruetleri» yapıyorlardı; hem ısınmak, hem kendilerini oyalamak için... Tıkışık gruplar halinde çıkıntılarının altına sığınıyorlardı. Şanzelize'de de öyleydi. ORTF (Fransız Radyo Televizyonunun) önünde de öyleydi... Ne acayıptı hele bu havada ORTF'nin yuvarlak dev yapısı!... Saint-Germain'de de öyleydi... Kimi, telsizli lácivert arabaların içinde uykuluyordu. Bir operet havası vardı hepsinde. Sanki Yarasa operetindeki prensin maiyetindeydiler. Fransa'da, her şeyde köpük köpük hafif bir operet havası vardır, ama tarih boyunca Fransa, gene «la France exemplaire» dir... Yani «ünayak Fransa»!...

«La France exemplaire» in emniyet kuvvetlerinin yüzlerine bakınca, insanın içi eziliyordu... İsyancı talebelerin yaşlarında çoğu. O yaştakileri seçmişti hükümet. Hiçbiri bir «intihar» taburunda yer alamazdı. Hiçbiri, katı komando cinsinden değildi...

Bu «bebeler» ellerindeki su hor-

Zenci lider King'den sonra Kennedy de öldürüldü. — Gazeteler —

tumlarıyla değil, lakrimojen bombalarla değil, kendi kafaları gözleri yarılmasa, kullanabilecekleri coplarla değil, ellerinde atom bombaları olsa, hiçbir «azgınlığı» önleyemezlerdi... Kendilerine sıkı sıkı talimat verilmişti: Uygarlıktan ayrılmayacaklardı, kafalarına taş yağsa da!...

Polis... Neden dünyada bunca horlanır ki?... Hele Fransa'da «sale flic», «mendebur aynasız» deyimi büyük hakaretti, çocuklar arasında bile!

Hele Fransa'da... Guignol'da (Marionet Tiyatrosu), polis hırsızdan dayak yiyince, bacak kadar, daha doğru dürüst konuşmasını bilmeyen çakallar, tiyatro yapısını yıkarlardı alkıştan, ufak, kızarık, yumuk elleyle...

Çok eski bir baskının, çok katı, geçmiş otoritelerin hıncı tohumlan-

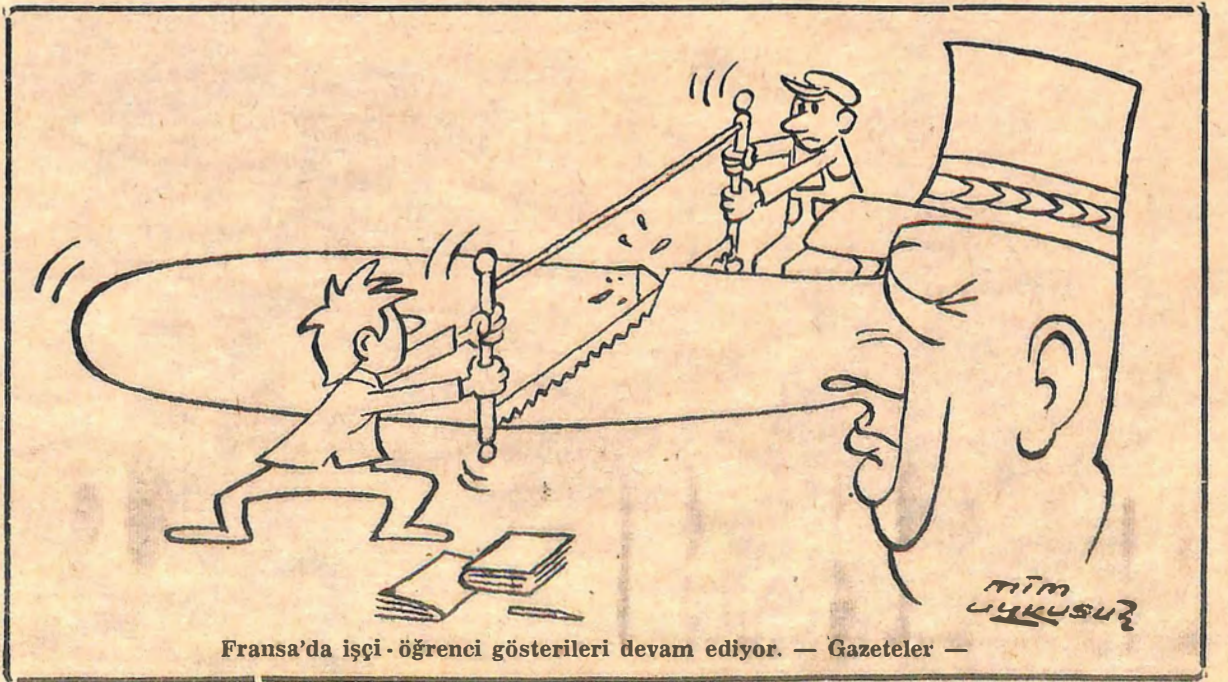
mıştı şuur altlarında veraset yoluyla!

Bu tutumda «frondeur» diye adlandırılan (isyana hazır), Fransız esprisinin payı da vardı... İnsan sınırlandıran kuvvetlere karşı, insan oğlunun direnci de. Dünyanın her tarafında polislik «nankör» meslek-tir!...

Nitekim, ilk çarpışmalarda, bu avuçlarının içine hohlayan, ısınma hareketleri yapan, belerçin bakışlarının ikiyüz elliyedisi ağır yaralandıklarında, kimse, tınmadı...

Hakaret yağmuruna dayanmışlardı. Üzerlerine Molotof kokteylleri atılmıştı, dayanmışlardı. Taş yağdırılmıştı, dayanmışlardı. Neden sonra, kısıtlı kısıtlı, karşı koymuşlardı talebeyle... İlk önce gönülsüz, sonra iş kızınsınca, gönüllü tabii!...

(Devamı var)

Yoğurt Tecavüzü

MUZAFFER İZGU

BİLMEM nereden bindiler otobüse o iki turist... Birisi erkek, birisi kadın, ikisi de sarışın... Muavin:

— Yol açın gâvurlara, yer verin gâvurlara! diyerek, onları da bir köşeye sıkıştırdı. Ne de olsa muavin, turizmciliğimize canı gönülden inanmış bir insan... Şoför de:

— Ulan Rahmi, dedi, iyi bir yere yerleştire o gâvurları, sonra memleketlerine gittikleri zaman lavur luvur etmesinler...

— Evelallah usta, ben onları öyle bir yere yerleştirdim ki, Dö Gol'ün koltuğu halt etmiş yanında.

Sonra, turistlere dönerek:

— Nasıl lan, iyi mi yeriniz? diye sordu.

Turistler bir şey anlamamışlardı. Onun için bizim muavin, İngilizce - Türkçe konuşmağa başladı:

— Nasıl lan, siz memnun yerden?

Turistler yine başlarını sallayınca, bizim muavin onların yerine:

— Yes yes lan işte, dedi, çıktı işin içinden.

Biraz sonra tüm gözler turist kızın şortuna ilişmişti. Yanında oturan baboş bıyıklı biri:

— Ha garibin bacakları da cıscıbuldakdir, dedi.

Arkamdaki:

— N'olacak gardaşım gâvur milleti. Domuz eti yidin mi tamam, heç bi gısganman galmaz artık, diye cevapladı.

Muavin de turistlerin tepesine dikilmişti. Biraz sonra o da fikrini söyledi:

— Ulan iyi has amma, niye bu gâvur avratlarının ayakları ziraat gamışı gibi ince oluyor be? dedi.

Şoför:

— Ulan Rahmi, turistleri rahatsız etmeyin, hem çekilin bakalım başlarından. Sonra adamlar memleketlerine gittikleri zaman bizim için neler demezler? dedi.

— Tammam usta, ben de öyle diyorum. Hey millet, kelleleri başka tarafa çevirin bakalım, heç hamamda ananızı görmediniz mi? Farzedin ki bu da sizin bacınız.

Sakallı biri:

— Hâşââ, dedi, nereden gâvur benim bacım oluyormuş?

Muavin, sırtarak:

— Onun için desene yiyecek gibi bakıyorsun avrada hoca efendi! dedi.

Hoca efendi köpürdü:

— Ben mi?

— Yok baban.

— Tövbe! Daha şu yaşına geldim, haram işlemedim!

— Ya helâlîne hoca efendi?

— Mahrem şeyler burada konuşulmaz!

Muavin, ara yere, turistlerin bulunduğu koltuğun yanına çömeldi. Sanki babasının malıymış gibi elini turistin torbasına daldırdı. Adam, hiç sesini çıkarmaksızın muavine bakıyordu. Muavin, torbadan önce bir fotoğraf makinası çıkardı:

— Bu foto, dedi yine İngilizce -

Türkçe.

Turist:

— Yes! dedi.

Muavin, bir daha daldırdı elini:

— Bu çaki?

Turist anlamayınca muavin tekrarladı:

— Çaki çaki?

— Jack?

— Çak!

— Noo, Josep...

— Lan millet, bakın bunlar çakiya cozep diyorlar ha! He heh...

Elini tekrar daldırdı:

— Bu konserve!

Tekrar daldırdı:

— Bu defter!

Turistin neyi var neyi yoksa döktü ortaya. Şoför bağırır:

— Ne yapıyorsun lan Rahmi?

— Heç usta, gâvurnan yarenlik ediyoruz. Herife Türkçe öğretmeğe çalışıyorum. Bak lan gâvur, buna kitap derler ha bizim dilde.

— Citap?

— Kitap kitap.

Turist kız gülünce, bizim muavin:

— Hay senin o gülüşüne, hay senin o gedik dişine kurban olayım, dedi ve bu iştahla sigara paketine sarıldı:

— Yakın lan!

Turistler başlarını salladılar:

— No!

— Yakın lan, yakın!

— No no!

— Hay sizin nononuz!

Neyse, biraz sonra dağların arasında bir yere geldik. Yolun o kısmında dinamitle patlamalar olduğu için otobüsümüzü salmadılar. Tüm yolcular yolun açılmasını beklemek için aşağıya indik. Turistler de indiler... Ama tümümüzün gözü turistlerde. Torbalarını sırtladılar, yolun kıyısındaki düzlüğe geçtiler. Kadın, torbasından bir havlu çıkardı, yere serdi. Daha sonra blüzunu çıkararak sırtüstü uzandı. Erkek de yanına... Eee, bize ne yapmak diler, bunları çembere almak... Diğer otobüslerin yolcuları da bize katılınca maşallahı var çember hayli geniş oldu. Hava da o kadar sıcak ki... İlk önce muavin:

— Yanacaklar vallaha! dedi.

Şoför:

— Heye, diye konuştu. Yazık ulan, en iyisi bunlara söylemeli! Arkadaş, yanarsınız, deriniz soyulur, anam avradım olsun sonra gece sizdan uyuyamazsınız demeli. Bi keresinde ben plâjda yanmışım da, ühüü tam iki gün sırtımın üstüne yatmamışım.

Muavin:

— Ya ben usta, dedi, hele iyi ki yoğurt sürmüşüm. Yoğurt sürsem, derim parsellenmiş gecekonduların mahallelerine dönecekti.

Başkalrı da:

— Yanacaklar yanacaklar.. Diyorlardı. Muavin:

— Gideyim söyleyeyim mi usta, buranın güneşinin sağı solu yoktur, adamı kahve gibi kavurur diye?

— Söyle ya! Sonra memleketlerine giderler, güneşleri bizi şöyle yaktı, böyle yaktı der, aleyhimizde propaganda yaparlar.

— Ne deyim usta?

— Yanarsınız de!

Muavin, turistlerin yanına yaklaştığında, daire de ufaldıkça ufalmıştı... Muavin:

— Yanarsınız, kalkın ulan gâvurlar, dedi.

Yüzükoyun yatan kadın ters döndü. Erkek ise söylenenden hiçbir şey anlamadığı için kıpırdamadı bile. Ama muavinimiz evelallah cin akıllı. Cebinden bir kibrit çıkarak, yaktı, avucuna tuttu. Güneşi göstererek:

— Cız cız! dedi. Köfte köfte. Cız bız köftesi olursunuz!

Şoför kızdı:

— Ulan iyi anlatamadin heriflere. Şimdi köfte yiyecek misin dediğimizi sanarlar da, o zaman tümünden rezil oluruz. Nereden bulacaksın bu dağ başında cız bız köftesini? Dur sen, çekil bakalım!

Şoför, turistlerin yanına çöktü, sırtını açtı, güneşi göstererek:

— Ateş ateş! dedi.

Erkek turist, güneşi göstererek bir şeyler söyledi, şortunu biraz daha aşağıya sıyırdı. Kadınsa, çoktan yüzükoyun dönmüştü yine...

Şoför, kızgın:

— Gâvur milleti değil mi? dedi. Anlamaz iyilikten. Haydin gidelim!

Muavin:

— Usta be, dedi, bakalım be usta, gâvurların nasıl tutuştuklarını görelim!

Şoförün canına minnet, güneşe dayanacağı kadar çömeldik turistlerin başına. Kuzu çevirmesinin pişmesini bekleyen insanların ıstahıyla bu kırmızı şorta bakıyor, ara sıra hem güneşin tesirinden, hem de etin tesirinden ah of diyorlardı...

Çember daraldıkça turistler birbirlerine sokuldular, daraldıkça birbirlerine sokuldular... Nasıl vurmuş başımıza güneş, hepimizin gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyor, şimşekler çakıyor...

Nihayet bu dar çemberden rahatsız olan turistler, aralarında bir şeyler konuşarak, ayağa kalktılar, havlularını alarak otobüsün damına çıktılar... Oraya uzandılar... İlk iş, yandaki otobüsün damına bizim muavin çıktı. Sonra yolcular... Biraz sonra, turistlerin nasıl yandıklarını görebilmek için tüm otobüsler manevra yapmağa, ileri geri giderek, mesafe, gez, göz, arpacık ayağını bulmağa çalıştılar. Buldular da...

İki buçuk saat sonra otobüsümüz hareket etti. Yolcuların tek konuştukları şey, bu iki turistin yandığıydı. Şoför:

— Yandılar kardeşim, yandılar, diyordu. Şimdi inekler akşam olunca sağlarından sollarına dönemiycekler, sonra da kabahati bizim güneşe bulacaklar. Arkasından da menfi propaganda!

Muavin:

— Usta, hele avradın sırtını görme, dedi. Elledim de, biber namusuzum biber.

— Ulan ne akılsız oluyor şu gâvur milleti be!

On kilometre sonra, bir dağ lokantasında yemek molası verdik. Şoför:

— Söyle lan Rahmi şunlara, sırtlarına yoğurt sürsünler, dedi.

— Yalnız sırtlarına mı usta, bunların her yerlerine sürmek gerek, her yerlerine.

Turistler bir köşeye çekilmiş, konservelelerini yiyorlardı. Muavin, koca bir tepsi yoğurtla yanlarına yaklaştı:

— Yoğurt? dedi.

Turistler:

— No, dediler.

— Yok yoğurt sürmek?

— No!

— Ulan yanacaksınız be!

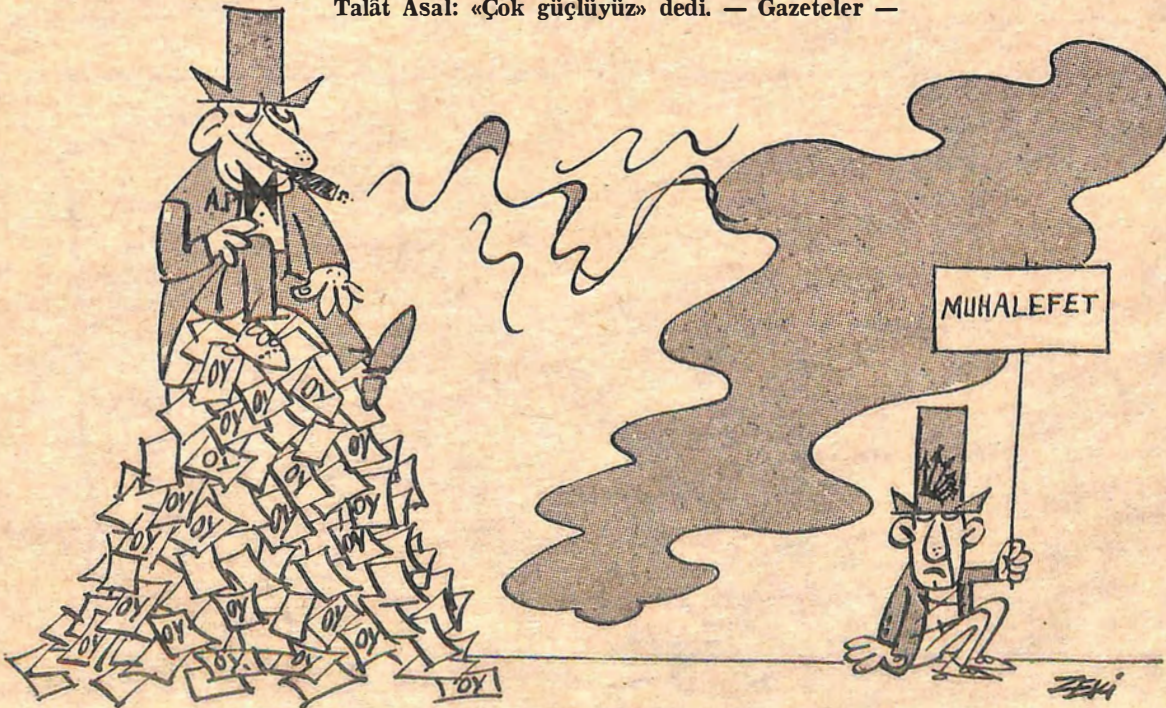
Toplandık tüm millet yine başlarına. Usta:

— Ühüüü, ulan erimişsiniz be, dedi. Sürün şu yoğurdu!

Turistler bir şey anlamadıkları için: No no diyor, başka bir şey demiyorlardı. Şoför:

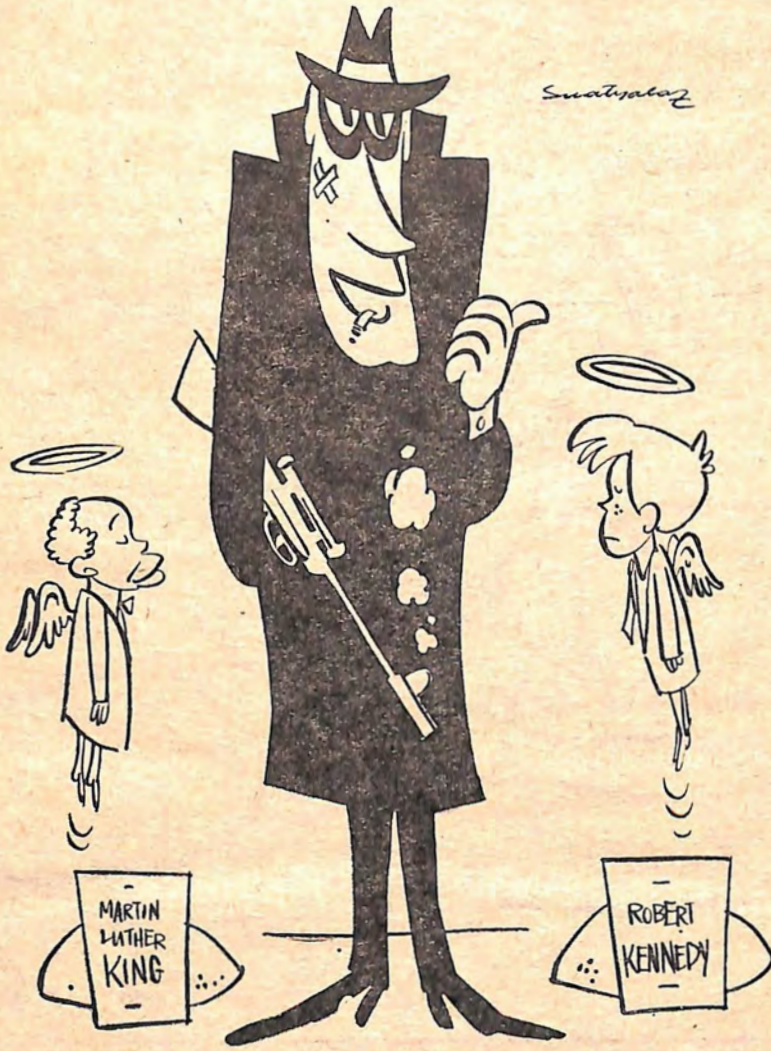
— Arkadaşlar bir teklifim var, dedi. Bunlar gâvur, varsin iyilikten anlamasınlar. Ama biz gene de iyiliğinizi, misafirperverliğimizi gösterelim. Ne demişler, yap iyiliği at denize, balık bilmezse hâlık bilir demişler. Yarın gidecekler memleketlerine, «Türkiye mi, bırakın yahu, yandık kavruşduk» diyecekler. Sonra ne olacak? Turist gelmeyecek. Bunun ziyanı kime, hepimize, vatanımıza, milletimize... Ne dersiniz ar-

Talât Asal: «Çok güçlüyüz» dedi. — Gazeteler —

Güvenme varlığa...

Düşersin darlığa!

— Bu gösteriyor ki, Amerika'da siyah-beyaz farkı gözetilmemektedir!

kadaşlar, ben diyorum ki bu işi cebri yapalım!

— Yapalım usta yapalım... Mille-timizin şerefi var!

Birisi:

— Ya gâvur karşı koyarsa? dedi.

Muavin:

— Evelallah ben onun hümlüğü-ne (1) bi çöktüm mü, milim kıpır-dayamaz. Athyorum usta!

— Atla!

Erkek turist, elinde lokması ne olduğunu anlayamadan kendisini yerde, muavin Rahmi'nin kocaman kocaman ellerini de boğazında buldu.

— Sürün ulan, vatanını, milletini, turizmliğini seven sürs n!

Nasıl çalıştık kırk kişi vatan mil-let aşkına? Bırakın adamın orasını burasını, gözbebeklerinin içine dek

sürdük. O sakallıyla şoför de kadı-nın orasına burasına sürüyorlardı. Bir tepsi yetmedi, ikincisi, vatan millet aşkımız celâllendi, üçüncü-sü...

Turistler neye uğradıklarını, hele hele böylesine görülmemiş yoğurt tecav zünden şaşkın, aptal aptal birbirlerinin yüzlerine bakıyor, üst-lerini başlarını temizlemeğe çalış-ıyorlardı... Şoför:

— Şimdi bunlar memleketlerine gittikleri zaman bizim gazetelere te-şekkür mektupları yollayacaklar, di-yordu. Türkler, ne asil, ne iyilikse-ver, ne misafirperver insanlar, di-ye...

Muzaffer İZGÜ

(1) Boğazına.

22 gün

PAZARTESİ

Şarkının ettikleri

Aklına gelmeyen başına geldi ve Adana'nın değişmez sanılan Belediye Başkanı Ali Sepici, se-çimleri kaybetti. Şimdi oturup kalkıp bu yenilginin nedenini partisinin üstüne atmaya çalışı-yor.

Oysa kaybın nereden geldiği meydanda. Üstad önüne gelene «Ana beni eversene» plâğını yol-ladı, şarkının sözlerini iyice bil-meyen seçmen vatandaşı, «Ağam beni koyversene» anladı.

SALI

Bir silâh patladı!

Kennedy'lerden biri daha kan-lar içinde düştü yere. En yakın görgü şahidi bir gazeteci ve man-şetlerde aynı haber: «Üç el silâh patladı.»

Evet üç el.

Biri John Kennedy'yi yıktı.

Biri Luther King'i yaktı...

Biri Robert Kennedy'ye geldi.

Bir silâhtan çıkan bu üç kur-sun yıldızlarla dolu Amerikan bayrağını nişangâh sananlar ta-rafindan, tam üç yerinden deldi!

ÇARŞAMBA

Dua bilmeyenler

Kennedy'ye yapılan suikast ü-zerine konuşan Başkan Johnson, «Amerika, Kennedy için dua e-diyor» demiş.

Fakat Amerika'da dua etmeyi bilmeyenler çoğunlukta galiba. Baksanıza kimi dua için ellerini Hakka açıyor, kimi de hak yo-lunda olanlara ateş açıyor!

PERŞEMBE

Ceza

Kennedy öldü. Şimdi Amerika yeni bir meseleyle çalkanıyor: Katile verilecek ceza... Kimi «E-lektrikli iskemleye gider» diyor, kimi «Amerika kanunlarına göre yiyeceği ceza hiç belli olmaz» di-yor.

Adam eninde sonunda öldürü-leceğine göre, ölüm şekli üzerin-

de tartışmak yersiz bizce. Ne idama mahkûm etsinler, ne de elektrikli iskemleye götürsinler. Zahmetsiz ve masrafsız olmasını istiyorlarsa adamın soyadını Kennedy yapıp, başkanlığa aday göstersinler!

CUMA

İman tazelemek

Seçim sonuçlarının partisiyle ilgili tarafını açıklayan Bölükba-şı, «Seçimlerin mânevi galibi M. P.'dir» demiş.

Her propaganda konuşmasına «Allah - Peygamber» gibi mânevi güçlerin isimleriyle başlayan bir partinin aldığı sonuca bakılırsa şaşmamak gerekir. Fakat buna «Mânevi galibiyet» değil, olsa ol-sa M.P.'nin iman tazelemesi de-nir.

CUMARTESİ

Biraz da spor

Bütün bir yıl iki konu ile çal-kalandı memleket. Dışarda ortak pazar, içerde Galatasaray.

«Galatasaray'ı kurtarmanın ça-releri aranıyor.»

«Galatasaray kurtuluyor.»

«Galatasaray kötü durumda.»

«Galatasaray kurtuluyor.»

Derken ligdeki liderlik iddiası-nı kaybetti, ikinciliği kaybetti, Türkiye kupasını kaybetti.

Bugünkü gazetelerin spor say-falarında koca bir manşet: «Ga-latasaray'ı ancak Kılıç kurtarır!»

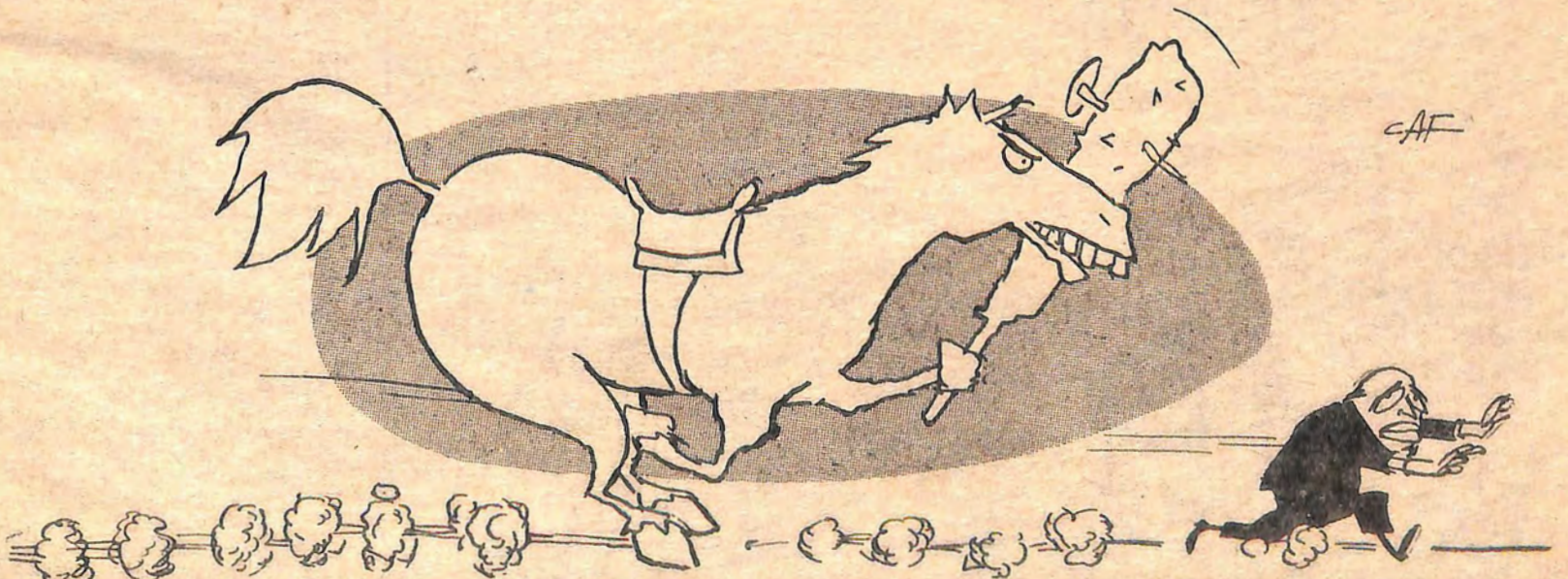
Yahu iş oraya kadar geldiyse kılıçla uğraşmak niye? Kurşuna dizmek her halde daha hayırlı-dır!

PAZAR

YAYGIN OLMADIĞI İÇİN

Yurdumuzu ziyaret etmekte o-lan Prag Üniversitesi Türkoloji Enstitüsü Direktör Prof. Blaş-koviç, «Türkçe yaygın bir dil ol-saydı, T rk yazarlar Nobel reko-ru kırdırlardı» demiş.

Hamdolsun yine kırıyorlar e-fendim. Yalnız kırdıkları dünya rekoru değil, şimdilik dâva reko-ru!

Arpa fiatlarına 5 kuruş zam yapıldı. — Gazeteler —

— Bizi şehre götürecek yakışıklı bir araba sahibine raslasak bari...
— O zaman da burada kalmayı tercih ederim!

— Bugün plâja ilk gelişim.

Bir yaş daha

365 günde bir
Ömür yaprağı çevirdim.
Bu yıl 21 Nisanda
Bir yaşuma daha girdim.

İnsan ne tuhaf yaratık?
Yaşlar, ömre acı katık.
Gençlik gerilerde artık;
Bir yaşuma daha girdim.

Neden çektim bunca derdi?
İşler düzene mi girdi?
Üste âlem beni yerd;
Bir yaşuma daha girdim.

Gördüm ki: Kinler revaça,
Bozguncu dinler revaça,
Sulu beyinler revaça;
Bir yaşuma daha girdim.

«Tekeden çaldık teleme»
Her adımında bir çelme.
Gel analarımı belleme;
Bir yaşuma daha girdim.

Bağ budayan bağcılar var,
Solcular var, sağcılar var.
Tümen tümen yağcılar var;
Bir yaşuma daha girdim.

PARİSTEN SONRA ANKARA...

Köyden indim şehireee...

Şaşırdım birdenbire...

Hep gökteki melekler

İnmişler hep yere...

Büyükannem, havalanmak ihtiyacını duyduğu zaman bu türklüyü, (galiba tekerleme bu), söyledirdi. Bir yeri vardı hele, beni son derece safalandırırdı çocukken Akbabam:

«Bici bici bici bici leblebici...»

«Buz burunlu leblebici...»

«Buz burunlu» muydu, başka bir kelime mi vardı «buzun» yerinde bilemiyorum.

İşte, Paris'ten Ankara'ya varınca öyle oldum... Köyden şehire inmiş gibi... Tabii «köy» Paris. Şehir Ankara!...

Aksini düşünsem, gene söylemem... Hayata, yalan rüşveti vermeğe ben de alıştım, çokook gecinden!...

Şehir... Seçim üstüydü... Sıcaktı. Basıncıydı... Sağanaklar boşalıyordu durmadan. Sokaklarından seller coşup, seller yatışıyordu. Politikacılardan kimi arasam, «asıl» yerindeydi. İyi ki ara sıra seçim oluyor da «asıl» yerlerine dönenler oluyor, hasret gidermek için!...

Ankara, muhtar seçimi ve Belediye Başkanı seçiminin patir-tisinin içindeydi.

C.H.P., Babüroğlu'nu nedense atlatmıştı; Osman Soğukpınar'ın lehine... Osman Soğukpınar da atlatmıştı seçimde... C.H.P. sendikacı aday seçmekle bir nevi revölüsyon yapmak istemişti. E, her revölüsyon başarıya ulaşmaz; ölümlüde örnekleri var. Yok mu?... Altındağ homurdanıyordu: «Biz okumuşları seçtik, Çankaya okumamışları...»

Bizde seçimi kaybeden, «vaaaay hile var» diye çığırır... Seçimi kazanan da, «hile yok» diye çığırır daha gürbüz bir çığırıyla... Yalnız bilmem hangi gerçekçi'nin bir cümlesi vardır: «İsviçre'den başka her yerde, her plebisit hilelidir» diye... Ben de o gerçekçi'nin fikrindeyim...

Bizdeki hile ve hud'a daha fazla... Daha fazla hilekâr ve hud'acı değil miyiz, normalden?..

«Hayır» diyen var mı?... Efendim?...

Yalnız ufacak tefecik bir Kavaklıdere muhtarlığında yapılmak istenen hileckleri hud'acıları iki gözümle gördüm... Bir hanım muhtar adayının, isminin bulunduğu kartları yok etmediler, yırtmadılar mı, üstlerine her partiden, görünmez hale getirmek için, Bizans İmparatorluğunun yıkıntısından haşmetli kart-

Akıl Hastanesinde deliller, «Akıllanmak istiyoruz» yazılı dövizler taşıdı.

— Gazeteler —

AKILLANMAK
İSTİYORUZ

Doktor — Hah, şimdi oynattılar işte!

la soyunmak istemedim!

Sekreter — Yaz bakalım: Satır başı; bir otomobil... Altına, bir manto... Altına, bir haftalık seyahat...

lar mı yığmadılar... Yalnız memnuniyetle kaydedeyim ki, başa da çıkmadılar hanımla... Bütün sarışınlarıyla ve cerbezisiyle hanım oraya koştu, buraya koştu... Altırdan üstlere ismini çıkardı, tükenen kartları eş dost oturttu, el yazısıyla yeniletti, onu haşladı, bunu sıvazladı ve seçildi... Bu yapılan «devlet» hile hud'ası değil, vatandaş hilesi hud'ası...

Müstakil adaylara itibar çok. Çünkü, millet artık yavaş yavaş, istemediklerini veto etmeğe başlamış, çoook yavaştan yavaştan... Yavaşlanlıklar bir hızlan-sa...

Politikacılardan, Refet Sezgin'i, Turhan Bilgin'i, Muammer Baykam'ı görebildim, ancak, oldukça memnun, oldukça optimisttiler...

(Bizim evde de bir optimizm havası esiyor Akbabam. Meşhur Beko, ilk mektebini bitirmeğe hazırlanıyor ve romantik mısralar döktürüyor, orda burda unutuğu ve sonradan «ben yazmadım» diye inkâr ettiği... İçinde «azıcık ins flı ol» gibi cümleler de var... Hey Beko, kimseden insaf beklememeğe hazırlan, gelecekteki sevgililerinden seçmenlerine dek... Ahmet ve Fatma Arzık, Barcelona'ya kadar uzanacaklar bir ring seferinde... Mektepleri, Özel Yükseliş Koleji tarafından gönderiliyorlar. Senede iki kere iftihar listesine geçenlere bu yolculuk armağan ediliyor mektep tarafından...)

Fransa'da son olayları yaşadığını bilenler, gözlerini rikkatle doldurup bana yaklaşıyorlar:

«— İyi ki kurtuldunuz» diyorlar.

«— Neden kurtuldum?» diye sorduğumda:

«— Karışıklıktan» diyorlar... «Fransa'nın karışıklığından!»

Tabii, yazık, hiç karışıklık görmemişler onlar...

Büyük haber: İsmet Paşa yaşlanmağa başlıyor... «Bonjur» demeyini!

C.H.P.'nin ölmüşlüğüntü sürüklemekten bıktı ki, geçen gün, çok lehinde olmayan bazı satırlar döktüren İlhami Soysal'ı görmezlikten geldi ve selâmlamadı, yanındaki gazetecinin y naklarını sıkı halde (vardır böyle Napoleonvâri iltifatları!...) İsmet Paşa bir şekildi... İsmet Paşa, katı bir ambalâjdi... Bozulmağa başladı katı ambalâj!... Yaşlan-ması o!

Ankara tatsız, Ankara tızssuz, yaz geldi ondan mı ne?... Nice seçim gördük, ondan mı ne?... Özümüz örselendi, ondan mı ne?

Bir yaş daha

Mebusluğa serenatlar,
Türlü türlü kehanetler,
Seçmenlere ihanetler;
Bir yaşına daha girdim.

Ne yük taşır, ne uçarlar,
«Dayı» der, köprü geçerler.
Ölmeden kefen biçerler;
Bir yaşına daha girdim.

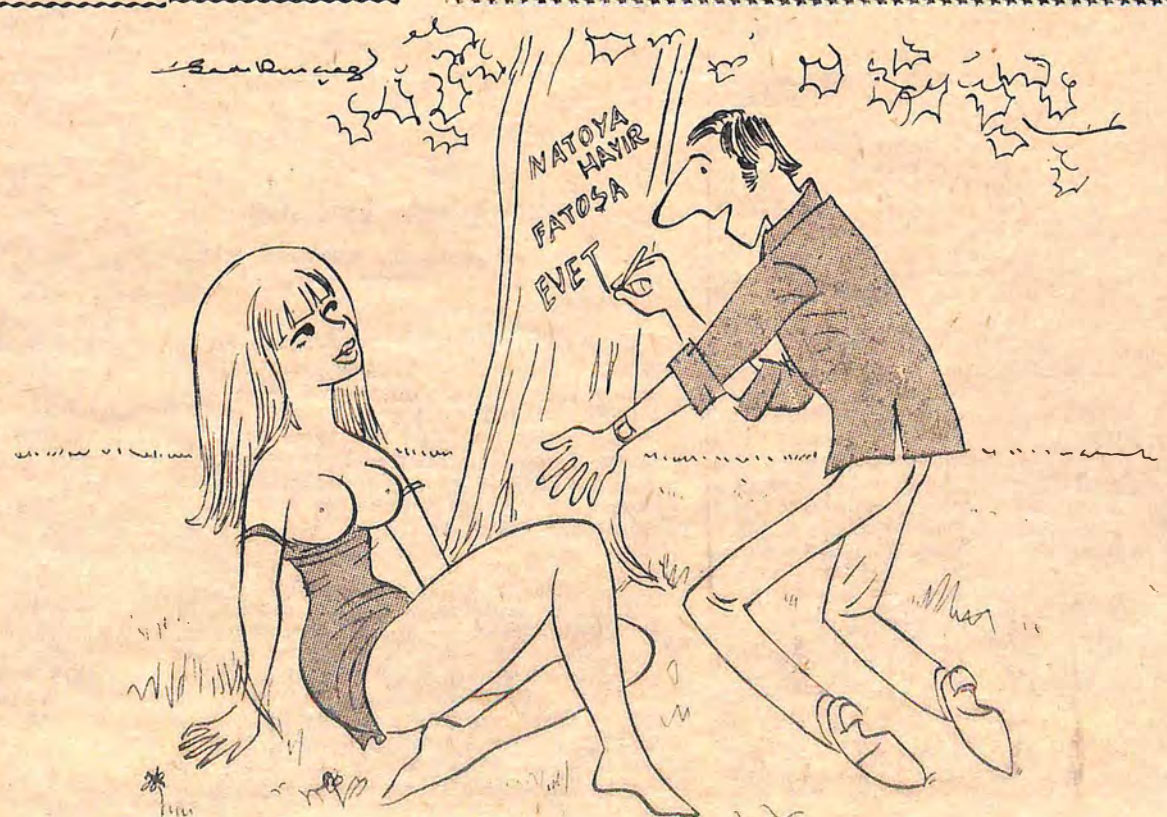
Tilki; kümese imrenir,
Aday; oy için direnir.
Hepsinin halleri sinir;
Bir yaşına daha girdim.

Kumda istemezler çakıl,
Aralar yumurtada kıl.
Bu da işte böyle akıl;
Bir yaşına daha girdim.

Onların zihni pejmürde,
Yakarışları namerde,
Başlarını sokar derde;
Bir yaşına daha girdim.

Nankör meslek politika,
Mensupları hep antika.
Hallerine baka baka;
Bir yaşına daha girdim.

Salâhattin KUTLU

Yazısız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

SUIKAST MI YAPACAKSINIZ O HALDE DİNLEYİN!

SUIKAST NEDİR?:

Suikast; birinin diğer birine bilerek, tertipli ve isteyerek hazırlanmış olarak canına kastetmek gayesiyle yaptığı öldürme hareketidir. (Bu tarifi suikastçılık kitabından arakladım.)

KAÇ TÜRLÜ SUIKAST VARDIR?:

Suikastın türlü, yahnisi filân olmaz. Suikast suikasttır. Neyle yapılırsa yapılsın katien ağza alınmayacak kadar kötüdür. Suikastın maksadı da fena olduğundan suikast genel olarak iyi bir şey değildir.

EN ÇOK KULLANILDIĞI YERLER:

Suikast daha çok siyasi liderlere karşı başarı ile kullanılır. Damardan ve kabadan da yapılır fakat bunlar iyi netice vermez.

SUIKASTI KİM YAPAR?:

Suikastı suikastçı adındaki adamlar yaparlar. Bunlar vicdan, merhamet, insaf gibi hislerden yoksun olduklarından para mukabili bu işe girerler. Suikastı yaptıktan sonra paralarını zarf içinde alırlar. Yakalanırlarsa ta-

bii hava alırlar. Ekseri suikastçılarda suikasta kurban gittiklerinden bunların suikastçılıkları iptal edilmiş olur.

KULLANILAN MALZEME:

Suikastçılar daha çok tabanca, dürbünlü tüfek, el bombası, saatli bomba, bıçak gibi âletleri kullanırlar. Bunlar suikastın cinsine ve öldürülecek adamın kıymetine göre değişir.

İYİ BİR SUIKAST NASIL HAZIRLANIR?:

İyi bir suikast bir heyet ve

gizli uzmanlar tarafından hazırlanıp bir rapor halinde ilgili kimseye verilir. Bu ilgili kimse suikast planını onaylar ve suikastı yapacak suikastçı gizlice oraya getirilir. Kendinin önce beyni çıkarılıp yerine bir koyun beyni takılır. Sonra plân ona gayet ince teferruatına kadar anlatılır. Kim öldürülecekse o kişinin poz poz resmi suikastçıya gösterilir. Sonra o kimsenin mankeni üzerinde suikastçı beş ay talim yapar. Mankeni delik deşik ederek melekisini arttırır. Hazır olunca

düğüme basar, içeriye girip onu son bir çok testine tâbi tutmak üzere götürürler. Daha sonra da onun üstüne cebinde bir şey bulunmayan ve Bitpazarı'ndan alınmış bir elbise giydirebilir ve suikastçıyı salıverirler. Artık suikastçının kafasında bir tek şey vardır: O kişiyi temizlemek... Yolda giderken kimseyle konuşmaz ve hep içinden kendi kendine «Git onu öldür... Git onu öldür...» diye tekrarlar... Bin ke-re tekrarlayınca suikastı yapacağı yere varır.

TATBİKAT:

Teşkilât daha önceden suikastçıya bütün imkânları ve konforu hazırladığından suikastçı suikast yerine elini kolunu sallayarak girer ve saatinde vazife mahallinde hazır olur. Bu sırada sığara içmesi, etrafla dalga geçmesi ve başka şey düşünmesi yaktır. Çünkü teşkilâtın adamları onu gözetlemektedir. Saati gelince suikastçı saatine bakar ve saniyesi saniyesine kurbanına saldırır ve onu temizler. Yakalanırsa konuşmaz, yakalanmazsa teşkilâtın vasıtalarıyla kaçarılır. Her ne şekilde olursa olsun suikastçı bir zaman sonra her nedense fazla yaşayamaz ölür...

Suikast üstüne meşhur lâflar

O dedi bana öldür... — SUIKASTÇI.

Küçük adamlar, büyük menfaatleri korumak için kullanılır... — TEŞKİLAT.

Suikastçı ne için vurduğunu bilmeyen bir manyaktır... — DOKTOR SIKLÖPS.

Bana bir adam göster, gerisine karışma... — KİRALIK KATİL.

Ölümden korkan suikastçı olamaz... — AZRAİL.

İşte şu halkı selâmlayan... — SUIKASTÇININ YARDIMCISI.

Adamlar ölür, fakat fikirler ölmez... — GANDİ.

Asıl katili kimse bulamaz... — MAFYA.

KİMSEYE BİR ŞEY OLMADI YA?.. — ROBERT KENNEDY.

BEYAZIT SUIKASTI: Mahmut Şevket Paşa'yı temizledikleri suikasta derler. Beyazıt'ta bir cenaze numarasıyla tabuta giren suikastçı Topal Tevfik, iki mecidiyeye tabuttan atlayarak (Biz öldük sen de tabuta gel) diyerek Paşa'ya beş el sallamış ve sonra Ahırkapı'ya doğru tüymüştü. Fakat zaptiyeler ve raptiyeler ayağın batınca yakalandı. Önce bir kaç kişinin elini melini ısırdı, fakat polis marifetiyle derdest ve iki yumrukla mest edilerek Yedikule'ye götürülüp zindana atıldı. Üstü arandıkta beş mecidiye, iki hamidiye, üç çirçir, bir taşdelen bir Malta bıçağı, kıyafet değiştirmeye ait peruk ve krem, bir miktar da tuzlu leblebi çıkan Topal Tevfik neticede asılarak cezasını çekti.

BOSNA SUIKASTI: Sırp prensini Saraybosna'da öldüren Miloş adındaki bir suikastçı da tarihe geçmiş istidatlı bir suikastçı olarak bilinir. Bu yüzden Birinci Dünya Harbi çıkmış ve binlerce kişi boşu boşuna ölmüştür. Sırp Kralı tam caddeden karşıya geçerken Miloş saklandığı kahvenin penceresinden Kralın şahdamarına iki el ateş etmiş ve kralın öldüğünü anlayınca kahvecinin parasını verirken içeriye giren muhafızlar tarafın-

Unutulmayacak suikastler

dan orada itlâf edilmiştir. Merhumun kimliği olduğu halen tarihçiler tarafından araştırılmaktadır.

GANDİ'YE HÜCUM: Hindistan'ın en az yemek yiyen lideri Gandi'yi öldüren Rabartabara Kandu adındaki suikastçı bıçakla işini görmüş ve Gandi'yi kanlar içinde yere serdikten sonra Ganj nehrine balıklama atlayarak kaçmaya çalışmış fakat o anda mukaddes bir timsal tarafından yenmiştir. Rabartabara'nın bıçağı kimden aldığı ve Gandi'nin yanına nasıl girdiği halen belli değildir. Tahkikat devam etmektedir.

LOCADA ABRAHAM LİNKOLN ÖLDÜRÜLMÜŞTÜ: Amerikan suikast tarihinin en acı sahnesi Ekselsiyör Tiyatrosunda 45 numaralı locada vuku bulmuş ve Abraham Lincoln orada temsil seyredirken locaya birden giren suikastçı Vertman tarafından ensesinden vurularak ikinci perdenin ortasında hacamat edilmiştir. Suikastçı locadan balkona, balkondan lüks koltuğa, oradan da birinciye atlar-ken tiyatro memurları tarafından yakalanmış

biletsiz girdiği için yakalanarak polise teslim edilmişti. Fakat teşkilât onun yakalanmasını hazmedemiyerek Vertman tiyatrodan çıkarılmaz başka bir suikastçı tarafından orada iyi edilemiştir.

KENNEDY FACİASI BAŞLIYOR: En çok suikastçı yetiştiren bir memleket olan Amerika'da ikinci büyük suikast Dallas'ta Kennedy'ye yapılan suikasttır. Tecrübeli ve birinci sınıf suikastçilerden Osvalt, teşkilâtın daha önce adresini verdiği depoya girmiş ve dürbünlü tüfekle Başkam vurmuştu. Yakalandığı zaman korkudan her şeyi söyleyeceğini anlayan teşkilât hemen ikinci adamları Kıvılcım Ruby'ye bir tabanca vermiş ve Osvalt o kadar polisin içinde poz vererek Ruby'ye göğsünü açmış ve Ruby vazifesini yapmıştı. Daha sonra teşkilâtta bir anlaşmazlık çıkmış ve bu işle ilgili onbeş kişi temizlenmişti. Bu suikast çeşidine kim vurduya gitti derler.

VE SON: Kennedy ailesine kancayı takan teşkilât bu sefer de Lübnan'daki okuldan yetişme birini getirip son numarasını yapmıştır. Bütün mesele bu teşkilâtın kimlerden kurulu olduğudur. Bilen varsa söylesin de biz de yatağımızda rahat uyuyalım...

İNGİLTERE NOTLARI

Reşit
Aşcıoğlu

ŞİMDİ, İÇMELER...

Çekoslovakya'da başgösteren son hareketler üzerine Çekoslovakya'yı geçenlerde ziyaret etmeyi uygun bulan Sovyet Başbakanı Kosigin, oraya gittiğinde, 10 gün süreyle, «İçmeler» iyle ün yapmış sayfiye şehri Karlovi'de kalmış.

Bilirsiniz, Rusya'nın, kalkınmasının bir kısmını, Romanya, Çekoslovakya, Polonya gibi peyk ülkelerin tabii kaynaklarını sömürmesine borçlu olduğu söylenir.

Fakat son zamanlarda, Romanya ve Çekoslovakya, bilinen a-yak-direme davranışlarıyla böyle bir şeye pek eskisi gibi müsaade etmiyorlar; etmedikleri de şuradan anlaşılıyor... Baksanıza, Rus yetkilileri, yeme imkânı olmayınca şimdi «İçmeler» e gidiyorlar artık.

SANDIKTAN NE ÇIKAR?

Politikacılarımız «Biz sandıktan çıktık» iddialaşmasını bırakıp da su baskınlarıyla nehir taşmalarının tahribatını asgari dereceye indirmede ilerlemiş ülkelerin teknolojik imkânlardan yararlanışlarını izleseler çok daha iyi olur.

Öyle ya, seçimler Hazirana rastlamasaydı da, memleketin bazı kısımlarının sular altında kaldığı 2-3 ay önceki nehir taşmaları ve su baskınları devresine rastlasaydı, birçok bölgelerdeki seçim sandıklarından balık ve bir sürü mahlûkat çıkardı.

MODA HABERLERİ

Londra'daki mağazaların vitrinlerine baktım, bu yıl, kadın mayoları havlu kumaşından...

Tabii, bildiğimiz havluya nazaran, daha ince ve daha cici bi-cili desenli bir havlu kumaşı tipi.

Hoşuma gitti doğrusu kadın mayolarının havlu kumaşı tipinde olması... Bir kere, dünyada, eski zamanlara nazaran birçok kolaylıkların ortaya çıktığını gösteriyor.

PLAJ GÜZELİ YARIŞMASI

NO: 2 ATAÖY PLAJI GÜZELİ:
MUALLÂ OHNEALÂ

BOY: 1.76 — Topuklu.
GÖĞÜS: 98 — Sütyenli.
KALÇA: 99 — Salçalı.
BEL: 66 — Kemerli.
GÖZ: Hafif şehlâ — Mavi.
TUTTUĞU TAKIM: Lânga.
KİMİN YERİNDE OLMAK İSTER: Bizzat kendi yerinde.
BEĞENDİĞİ YEMEK: Haşlama - Tirit.
BEĞENDİĞİ KADIN ARTIST: Yok.

Ataköy Plajı güzeli Muallâ Ohnealâ daha iki yaşındayken banyonun küvetinde yüzmeyi öğrenmiş, tam boğulurken ablası Macide tarafından kurtarılmıştır. Vücudunun fazla terlemesinden hep evin içinde çıplak gezen Muallâ, meraklı mahalle delikanlılarının Muallâ'nın yatak odasının karşısındaki çam ağacı üstünde içtimatemelerine sebep olmuş ve Muallâ kendini bir türlü denize götürmeğe ağabeyisini bir gün Kapalıçarşı'ya atlatarak ilk defa entari ile Sarayburnu'nda efkârı umumiyenin gözü önünde denize girmiştir... Fakat Muallâ'nın denizden çıkışı daha merasimli olmuş, etrafın saran meraklı ve ihtiras dolu erkekleri ve gözleri arasında Muallâ kendini Alemdar Karakolunda bul-

Muallâ OHNEALÂ

muştur. Babası Muallâ'yı zorla bir tenekeciye vermiş fakat Muallâ bronşitli ve zafiyetli kocası Ekrem'i bir gün yüzüstü bırakarak tanıştığı bir bisikletçi ile kaçmıştır... Muallâ ve Bisikletçi Hüsnü kendilerini Ataköy Plajının 45 numaralı kabinesine atmışlar ve Muallâ orda kendini kaybederek denizin tadını doya doya çıkarmıştır... Artık ondan sonra Muallâ için hep deniz ve plaj ön plâna geçmiş, bisikletçiyi de bir motosikletli takip etmiş; daha sonra terfi ederek bir arabalı sevgili bulunmuş ve onunla kıyı kıyı bütün sahilleri dolaşmış hem güneşte yanmış hem de bol bol yüzmüştür. Arabalı'nın evli çıkması Muallâ'ya şok tesiri yapmış, hüsrân içinde o mevsim, kasımın sonuna kadar denize girmeye devam etmiştir... Bundan sonra Muallâ serbest yaşamayı tercih etmiş ve kendini Ataköy Plajına atmıştır... Muallâ mevsimi herkesten önce açar... Daima önü kapalı, arkası açık mayo giyer... Fazla açılmayı sever... Açıldıkça açılacağı gelir... Yakışıklı bir herif gördüğünde boğulma numarası yaparak kendini onun kollarına atar... Muallâ halen kendi gibi serbest çalışan Necati adında biri ile yaşamakta ve şu günlerde denize girmiş bulunmaktadır...

Öyle değil mi?... Kadına «Diz çöküp karşında ağlayabilsem» demektense, deniz kenarında «Diz çöküp yüzümden akan tuzlu damlaları sende silebilsem» demek çok daha kolay değil mi?

ŞUNU-BUNU VE ONU

De Gaulle düşerse, en çok, halkımız onu görmedi diye üzüleceğim.

Tabii ya, De Gaulle İran'a gitti, Yunanistan'a geldi, hattâ taa Güney Amerika'ların, Peru'suna uzandı da bir bize gelmedi.

Aman efendim, görmesek ne olacak demeyin...

Biz, bu dünyada zaten fazla şunu-bunu göremiyoruz bir de onu görmeden geçeceğiz dünyadan...

YENİ TIP ŞİKÂyet KUTULARI
Duyduğuma göre, bize gelen turistlerin bir hayli şikâyetleri oluyormuş.

Peki ne yapacağız bu şikâyetleri?...

Hiç olmazsa, bir şeyler yapıyor görünmek için, bizim kendimize mahsus şikâyet kutularının yanına bir de «Turistlere mahsus» diye yeni tip bir şikâyet kutusu asmalı.

Evet ama, şaka değil bu... 500.000 turist geliyormuş bu yıl.

Bu kadar insanın şikâyetlerini dolduracak kutu yapmağa kalksak, onların bırakacakları paranın üstüne bizim de cepten para eklememiz icabeder gibi geliyor bana!...

YAKA AÇMA MESELESİ...

Bu yıl Londra'da mağaza vitrinlerindeki mankenlerin elbise yakalarını açmaları, Londralıların yakalarını açmalarıyla aynı zamana rastladı... Diğer yıllar ise, yaz modasını teşhir için vitrinlerdeki mankenlere açık yakalı elbiseler giydirilir fakat 3,5 mevsimi güneşsiz olan ve güneşli olduğunda da güneşin baştan savma geçtiği İngiltere'de herkes yakasını kapalı tutar.

Yaka açmak deyip geçmeyin önemli bir mesele...

Yılda bir eğlenceye giden bir kadının, değerli kolyesini ya da incisini uzun süre kapalı kalmaktan üstü tozlanmış mahfaza kutusundan çıkardığı andaki heyecan gibi bir heyecan duyar İngiliz yakasını açarken... Çünkü, burada, insanın boynu, gece pijamanın, gündüz gömlek yakasının

içinde olmak üzere yılboyu sıkı sıkıya kapalı kalır.

İŞTE BU...

İngiltere'de yapılan ilk kalb nakli ameliyatı sonunda yeni kalb takılan ve sağlık durumunun iyi olduğu bildirilen Frederick West'in, ameliyattan üç gün sonra bir kadeh vermut içtiğini yazıyor gazeteler.

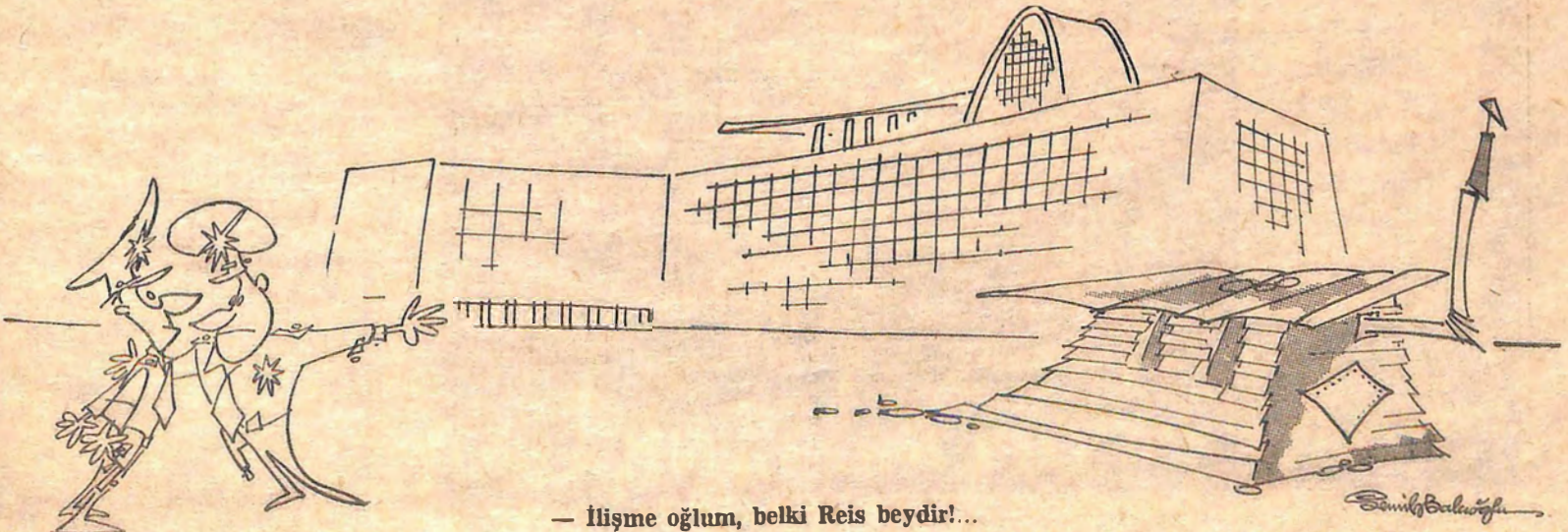
İçkinin özel teşebbüse ait fabrikalar tarafından imâl edildiği İngiltere'de Frederick West'in içtiği vermutun hangi marka vermut olduğunu öğrenmek için fabrikalar kimbilir hemşirelere ve diğer hastahane personeline ne rüşvetler teklif ediyorlar, ne casuslar kullanıyorlardır.

Tabii, kendi içkisinin içildiğini öğrenen fabrika yaşadı demek tir.

Reklâm sanatı malûm... Fabrikatör haberini alır almaz, gazetelere, doktorların gölgede bıraktığı ve içki şişesinin ön plânda olduğu şöyle bir ilân verecektir: «İnsana hayat veren, işte bu içkidir!»

Reşit AŞCIOĞLU

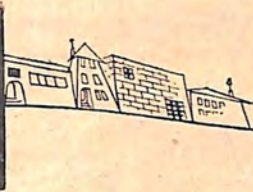
— İstanbul'un yeni Belediye Reisi, Belediye Sarayında yatacakmış. —

— İlişme oğlum, belki Reis beydir!...

— Sen bilirsin! Al şu duvarın dibindeki ayakkabıları!
— Bana mı onlar?
— Sana tabii.
— Teşekkür ederim.
Ayağıma geçirdim:
— Hem ipleri sağlam, hem de tabanı. Kaç numara bu Selâmi âbi?
— Bilmiyorum.
— 44-45 var galiba. Oysa ki ben, kırk numara ayakkabı giyerim.
— Paran var mı?
— Vardı bir liram, dün yaş günüm dolayısıyla ziyafet çektim arkadaşlara.
— Al şu beş lirayı da!
— Çok iyisin be Selâmi âbi.
— Karnın tok değil mi?
— Midem dostumdur, eziyet etmez bana.
— Şimdi senin yanına iki polis arkadaş vereceğim. Seni (.....) ye kadar götürecekler.
— Aman ne iyi!
— Bana bak! Bir daha bu şehre adımını atmayacaksın anladın mı? Attığın takdirde kırım ayaklarını!
— Ayaklarını?
— Evet, ayaklarını... O şehirde kendine bir iş bul, başının çaresine bak! Sakın polisin eline düşecek kötü bir şey yapma! Ulan, insan kundura boyasa karnını doyurur bel!
— Benim karnımdan zorum yok ki!
— Aksi aksi konuşma! Seni istesem, hemen deliğe tükabilirim.
— Fare deliğine?
— Diyecek bir şeyin var mı?
— Yok, bâki selâmlar!...
— Eşref bey!
İçeriye sivil bir polis girdi:
— Buyurun komiserim!
— İşte bu!
— Pekiyi komiserim.
— Kadri bey de hazır mı?
— Hazır efendim.
— Size teslim. İstasyonda indirdikten sonra, siz hemen geri dönersiniz.
— Başüstüne beyim! Yürü!...
— Yürüyelim arkadaşlar!... Ama bir dakika!
Elini öpeyim mi Selâmi âbinin?...
Hayır öpme, yürü!...
— Ne var? diye sordu komiser.
— İyilik sağlık, dedim.
— Haydi güle güle!...
Adam bana güle güle dedi, hiç olmazsa biraz sırtıma. Sırtıttım.
Ah benim anacığım!... Beni park kanepelerine bırakıp kaçan anacığım! Vallahi de, billâhi de kadir gecesi doğurmuşsun sen beni. Şu sal-

SIPA

MUZAFFER
İZGÜ

tanata bak be!... Sipa bir yerden bir yere iki sivil polisle seyahat ediyor... İçime öyle bir coşkunluk düştü, öyle bir coşkunluk düştü ki bir anda, başladım:
— Dağbaşını duman almış, gümüş dere durmaz akar! diye bağırmağa.
Eşref bey:
— Sus ulan! dedi.
— Niye âbi?
— Resmi geçitte miyiz ulan?
— Çok sevinçliyim be âbi. Bugüne dek, hiç mi hiç kimse bana bu kadar değer vermemişti. Düşünün ki Sipa, iki polisle seyahat ediyor. Ne katil, ne hırsız, ne de uygunsuz... Suçsuz bir insan, yanında iki polisle seyahat ederse, o adam çok büyük, meşhur bir demektir...
— Çok konuşma da yürü!
İnsanlar, hey insanlar be!... Durun biraz bana bakın be!... Şu saltanatıma bakın be!... Ayakkabıma da bakın!... Çok mu büyük? O kadar da değil canım, dört, bilemediniz beş numara büyük!...
— Yürü ulan!...
— Bir dakika âbiler, ayakkabı ayağımdan çıktı.
— Hay senin ayakkabılarına!...
Bir ki, bir ki, bir ki, sol sa, sol sa, sol sa... Sağa çark marş! Rap rap rap... Sola çark marş! Rap rap rap... Kit'a dur!... İstasyona geldik.
Eşref bey:
— Ben biletleri alıp geleyim, dedi.
Ne mutlu bana be! Kuyruğa bile sokunuyorlar beni. Acaba Sipa değil miyim ben? Kadri beye:
— Sana bir gevrek alayım yer mi-sin âbi? diye sordum.
— Paranı kendine sakla!
— Beş lira be âbi.
— Kes sesini!
— Öyleyse bir gazete alayım!
— Al!
Gazeteyi katlayıp cebime soktum. Bir de gevrek aldım oradan. Verdim, istemediler, bütün alayım, dedim, kabul etmediler, bana nesi?
Bindik trene. Biri bir tarafıma oturdu, biri bir tarafıma.
— Nereye gidiyoruz âbiler?
— Sus ulan sen! Gevregini yeme-ne bak!
— Hem yiyelim, hem de sohbet edelim. Güzel mi gideceğim yer?

— Güzel.
— Burası kadar güzel mi?
— Değil ama, fena da değil.
— Komiserleri nasıl?
— Polisin eline düşmek yok!
— Yok.
— Çalışacaksın...
— Çalışacağım...
Bebiş!...
— Kaç sene yattın sen tımarhane-de?
— Ben mi?
— Yok, ben.
— Ben tımarhanede yatmadım ki.
— Pardon beyefendi, akıl hastanesinde.
— Hayır, ben sadece öldüm, hep-si o kadar.
— Hayatta hiç tanıdığın yok mu?
— Var.
— Kim?
— Selâmi âbi.
— Başka?
— Sabahat abla.
— Kim o?
— Hemşire. Ama şimdi sanatkar olmuş.
— Ne sanatkarı?
— Sesmiş. Ama göbek de atıyor-muş.
— Öz ablan mı o senin?
— Hayır... Ben seviştin onunla.
— Akrahan mı?
— Değil, hemşire.
— Anladık ulan, nasıl ilgi kurdun?
— Bana, yat yatağıma, dedi, ben de yattım. Sonra kendi geldi, o da yattı.
— Seviştiniz?
— Evet, seviştik.
Eşref bey, cebinden sigara paketi çıkardı, bana da:
— Yak! dedi.
— İçmiyorum, dedim.
— İç ulan işte!
Yahu ne olur, —ulan— demeyin be! Bir hayli öksürdüm sigarayı i-çerken.
Kadri bey:
— Yakışıklı da kâfir ha, dedi arkadaşına.
— Eee âbiler, yakışıklıyızdır ha-nı... Bir takım elbise, bir de ayak-kabının mahzunuyuz.
— Kerata, iyi jigolo olursun.
— Olurum âbi. Var mı öyle tanı-dığın bir kadın?

— Kes ulan!
— Keselim âbi. Bu gideceğim yer-de bir tane bulacağım. Esmer, şöy-le balık etinde. Tıpkı Sabahat abla-ma benzemeli.
— Abla deme şuna ulan!
— Niye?
— Hem yatıyorsun kadınla, hem de abla diyorsun.
— Ama ben onun kucağında yetiş-tim.
— Ne yetişmiş ya!...
Eşref bey sordu:
— Nasıl, yumuşak mıydı kucağı?
— İhtiyar değildi ki o, yumuşak olsun, dipdirdiydi. Şimdi olsa olsa otuzbeşinde.
— Tam sana göre. Arayacak mı-sın onu?
— Bırakmadınız ki arayalım, ilk günden seyahat dediniz.
— Hadi oğlum, sende bu boy, bu pos, bu surat varken ne Sabahat ab-lalar bulursun gideceğin yerde, ne Sabahat ablalar.
— Nasıl bulunur âbiler, söylese-nize! Ekmek istenir gibi istenir mi bu?
— Ulan, hiçbir kadından ekmek istenir gibi istenmez. İstemenin yol-larını bileceksin.
— Söylesenize be âbi şunun yol-larını!
— Haydi, çok konuşma da uyu!
— Benim uykum yok! Yedi yıl u-yudum ben.
— Öyleyse sesini kes!
Pencereden dışarıyı seyreteğe başladım. İri iri ağaçlar, sarı beniz-li insanlar görüyordum... Hele o pa-muk tarlalarında çalışanlar, güneşin altında şıpır şıpır terliyorlardı şimdi. Ya ben? Sağımda bir polis, solımda bir polis, seyahat ediyordum. Üstelik hem beş liram var, hem de ayakkabılarım var.
Dürtmeyle uyandım. Eşref beydi dürtten:
— Hadi hazırlan, geliyoruz, di-yordu.
— Hazırım ben, dedim.
Sanki, bavullarım sepetlerim var-mış gibi...
Eşref bey:
— Ulan sakın arkamızdan trene binip gelmeyisin, vallahi kırım ay-ağını, dedi.
— Selâmi âbi de kıracak!
— Ben de ayrıca kırımım.
Kadri bey:
— Ben de kırımım, dedi.
— Kırarsınız tabii âbiler... Biz de gelmeyiveririz oraya.
— Lafını bile etmiyeceksin!

(Devamı var)

Şansınız.
Başarınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracığınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20446 - A - 11978 — 111)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-ığı 25 lira. Yabancı memleket-

lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.

Uçak masrafları ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI : Kapak içi, san-

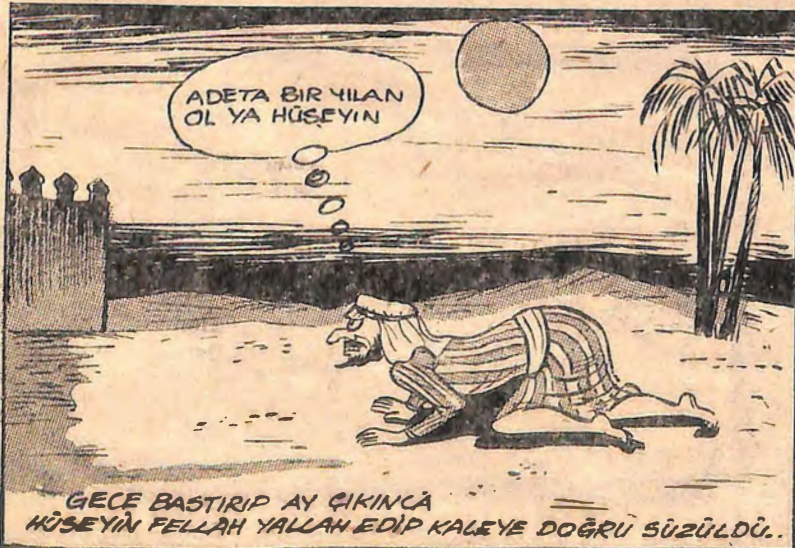
tim 25 lira, iç sayfalar 40

liradır.

Fiati : 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlakı yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir.

Halime

O GECE «Halime» yi söylemekle ün yapmış ses sanat-kârı coşmuştu. Kıvrak mı kıvrak, oynak mı oynak şarkılar, türküler söylüyordu sahnede. Seyirciler «Halime! Halime!» diye tempo tutarak «Halime» şarkısını söylettirmek istiyorlardı ille de! Ama o bir türlü söylemek istemiyor, işveler nazlar yaparak «Halime de kimmiş? Böyle bir kimseyle tanışmadık hiç» diye politik cevaplar veriyordu. Kızgın bir seyirci «Sirtından para kazanıyorsun işte ya!» diye söylendi. Bir kaç kişi «Niye söylemek istemiyorsun?» diye sordu. Şarkıcı «Valla sizlerin güzel hatırını kırmak istemem. Ama bugünkü mazur görün, bu şarkı hakkında müstehcenlik dâvası var. Yarın bunun için 3. Asliye Ceza Mahkemesi'ne gideceğim. Bu bakımdan hoş kaçmaz» diye

özür diledi. Seyirciler bir «O ool!» çektiler. Ateşli bir seyirci «Biz seni savunuruz» diye bağırdı. Diğerleri «Evet! Evet!» diye bağırdılar.

Sonunda dayanamadı şarkıcı «Ne olursa olsun. Size can feda. Söyliyeceğim işte! Ama bu son. Tamam mı?» deyip başladı şarkıya:

«Halime'nin güneşe karşı odası
Aman odası, şipşak odası»
(Ne odası, ne odası?)
İş odası mı? Yoo bilemediniz!)
Dikiş odası, dikiş odası
Sevişirken piyastos etti
Kocası aman kocası»

O gün mahkeme kalabalık mı kalabalıktı. «Halime» dâvasını duyan gelmişti. Hayatının saban saat sekizde uyandığı sayılı günlerinden biriydi, buna rağmen şarkıcı dipdiri idi. Çevresine gülücükler, öpücükler dağıtıyor, hayranlarına imza veriyordu. Mahkemenin vereceği karardan pek korkusu yoktu. Nasıl olsa en iyi avukatlar savunacaktı kendisini. Fotoğrafçıları görünce hemen gülerek poz verdi. Ne reklam olacaktı doğrusu, ne reklam!...

Yargıcın karşısına şen şakrak çıktı. «Halime'yi» büyük bir basiretle savundu... «Hâkim bey, Halime, ninemin ninesinin zamanından beri vardı. O yandan bu yana müstehcenliği yeni mi farkediliyor?» dedi. Konuştu da konuştunu. Sonunda güleç bir yüzle salondan ayrıldı, gözleri ıslı ıslıldı.

O gece çok üzgündü Halime. Verdiği yüklü başlık sayesinde gencecik Halime'yle evlenen ihtiyar kocası bir türlü kendisini

— Bu semtin çoğunluğu okuma, yazma bilmez de!...

mutlu kılamadığı için günlerdir eve gelmiyor; nereye gittiği, ne zaman geleceği de bilinmiyordu. Aç susuz ne yapacağını şaşırmıştı Halime. Tazecik Halime. Tam o sırada eskiden beri kendisinde gözü olup, sırtı duran, bir türlü peşini bırakmayıp, tehditle arkasından koşan İrecep nihayet bir gün kendisini samanlıkta kıstırmış, bir eliyle şalvarını çıkarmaya çalışırken bir eliyle de ağzını kapayarak, «Sakin bağırayım deme. Sana yiyecek içecek getirdim. O ihtiyar bunak kimbilir nerelerde zıbardı kaldı? Duyduğuma göre kasabada meyhanelerde gören olmuş. Bırak onu düşünmeyi. Bak ben gencim, senin için yanıp tutuşuyorum. He desen ne olur? Gül gibi bakarım sana, sarı liralara takarım sana!» diye homurdanmıştı.

Yalvarıp yakarmıştı Halime, «Etme, eyleme» demişti. Ama dinletememişti. İrecep, «Daha ne inatlaşıyon be? Hadi bir bağır da göreyim. Gelenlere beni içeri senin aldığını söylerim.» diyerek yapacağını yapmıştı en sonunda. Ve böylece gül dalına asılvermişti Halime'nin şalvarı, samanlıkta. Ve hovardalar girmiş çıkmıştı koynuna. Köyde «kötü» olduğu söyleniyordu «günahı boyunca». Kocayı görenler bu söylentileri bire bin katıp söylüyor-

lardı boyuna, fitleyip duruyorlardı. Ha babam ha...

Nihayet bir gün «Boynuzlu» luğa daha fazla dayanamayan yaşlı koca, epeyce içkili eve damlamış, Halime'yle İrecep dikiş odasında sarmaş dolaşken piyastos edivermişti.

Sonra... Ondan sonrasını hatırlamıyordu Halime. Sadece alkanlar içinde mortu çekmiş kocasının hayâli gözünün önünden bir türlü gitmek bilmiyordu.

O gün pek kalabalık değildi mahkeme. Halime çevresine bakmaya bile cesaret edemeden, yerin dibine girmek istercesine, gözlerini kara yere dikmiş, öyle duruyordu. Mahkemenin vereceği karardan çok korkuyordu, boynunda yağlı ipin ilmiğini hissederek gibi oluyordu. Fotoğrafçıları görünce nereye saklanacağını bilemedi. «Kocasının ölümüne sebep olan canavar ruhlu Halime» diye başlıklar atarak tasvirini basacaklardı gazeteler; elâlemez rezil rüsva edecekler, yerin dibine sokacaklardı kendisini... Yargıcın karşısına süklüm püklüm çıktı. Sorulan sorulara ne cevap verileceğini bilmediği için hepsustu durdu. Sonunda «sükût ikrardan gelir» işlemi görüp, ağlamaklı salondan dışarı çıkarıldı. Gözleri kapkaranlıktı...

Erhan Tıǒlı

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

Yenilik!

Akşam Yemeklerinde
AİLE TABLDOTU

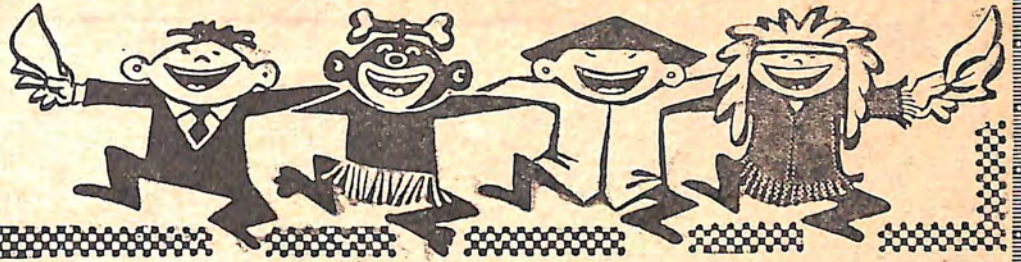
BİR KİŞİ
12,50 TL
(SERVİS DAHİL)

KONYALI

Türk Mutfağının
rakipsiz önderi

Sirkeci İstasyon karşıtı

Milletler Gülüyor

Kavga

Küçük Toto babasıyla gezmeye çıkmıştı. Eve döndüklerinde anesi sordu:

- Nasıl, iyi eğlendiniz mi?
- Yok canım, dedi Toto. Yol boyunca bir kadın yüzünden kavga edip durduk babamla.
- Bir kadın yüzünden mi?
- Evet. Yolda karşılaştığı bizim bayan öğretmenle, hakkımda gizli bazı şeyler konuştular da...

Ölçü

Genç veteriner, yanındaki kıza: — Biliyor musunuz, dedi, bir köpeği hiçbir şey vermeden alabilirsiniz. Ama kuyruğunu oynatması için epey emek vermelisiniz!

— Söz veriyorum, seni tatilimizin sonuna kadar seveceğim!..

Kör satıcının kör alıcısı

Genç kız iş arıyordu. Ama okulda en ağır daktilo yazanlar arasında olduğu için, hayata atıldığında güzel bir iş bulup para kazanabileceğine başta okul direktörü olduğu halde hiç kimse inanmıyordu. Fakat kız tahminlerin aksine dolgun maaşlı bir iş buldu, büyük bir firmanın gözde daktilolarından biri oldu. Tembel öğrencisinin başarısını duyan direktör hayretle telefona sarılıp, genç kızın çalıştığı firmayı aradı. Karşısına çıkan öğrencisi ne:

- Tebrik ederim, dedi. Başarına sevindim. Sevindim ama, daktiloluğa senin kadar ağır yazan bir kimseyi nasıl getirdiklerine bir türlü akıl erdiremedim. Bu işin hikmeti nedir? Genç kız cevap verdi:
- Hikmeti falan yok... Müdürümüz ke-kemedir!

— Yoo, kravatını çıkarma... Gören bir şey zanneder!

Bulunmuş eşya

Otobüs son seferini yapmış, depoya girmişti. Arabayı teslim alan kontrolör koltuklar arasında bulduğu sütyeni, bulunmuş eşyalar dairesine götürerek, sıraya girdi. Her bulunan eşyaya ayrı bir sayfa açan kayıt memurunun burnundan ter damlıyordu. Sırada iki kişi kalmıştı. Bunların da işini bitirdi mi, doya doya dinlenecekti. Ötekine sordu:

- Ne buldun?
- Siyah renkli bir deri cüzdan.
- İşledi sayfaya.
- İçinde bir şey var mıydı?
- Evet, beş frank...

Başka kimse kalmayınca elindeki sütyeni sallayıp duran kontrolör sorulmasına fırsat vermeden uzattı bulduğu eşyayı. Gözleri iri açılan kayıt memuru alışkanlıkla sordu:

- İçinde bir şey var mıydı?

Sarhoşluk

Üçüncü şişeden sonra çift görmeye başlayan sarhoşlardan biri, masa arkadaşına:

- Tek başınıza oturduğunuz masada yalnız olmadığımızı görüyorsunuz, dedi.
- Öteki cevap verdi:
- Siz de ikilemişsiniz.
- Eh, oldu olacak bir parti poker çevirelim isterseniz.

Hüner

Dişçiden dönen İskoçyalı, arkadaşına dert yandı:

- Bunlar dişçi değil, demirci azizim. İnsanın ağzına bir sürü maden parçası sokuyorlar, sonra da diş yaptık diye cebinden tomarla parasını alıyorlar!

— Bu mayo ile kocanızı bile baştan çıkarırsınız!..

Sadaka

Şapkasını uzatarak önünden geçmekte olan yolcuyu durduran dilenci:

- Küçük bir yardım rica ediyorum, dedi. İki dolar verebilir misiniz?

«Hayır» anlamında kafasını salladı adam.

Fakat dilenci bırakacak gibilerden değildi:

- Hiç olmazsa bir dolar verin.
- Veremem dedim ya!
- Yarım dolar...
- Canı sıkılan yolcu:
- İsrar etmeyin, diye çıktı. Zaten üstümde bir sent bile yok!

Tam Buick'ine biniyordu ki, dilenci yetişti peşinden. Fakat bu sefer uzattığı şapka değil, bir benzin bidonuydu:

- Neyse, dedi, paranız yoksa beş litre benzin verin de Şevrole'me boşaltayım!

— Hey, Luisa.. Pijamamı almaya ne zaman geleylim?!

Yazısız

Dünya Karikatürleri

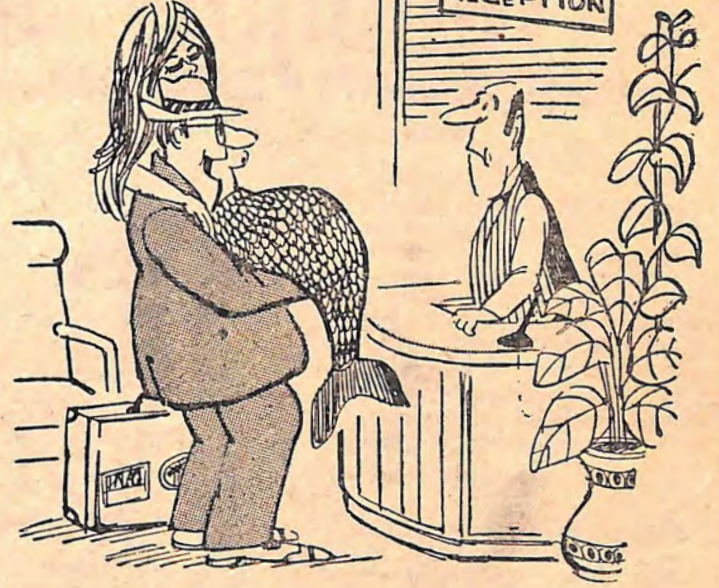
井水毛

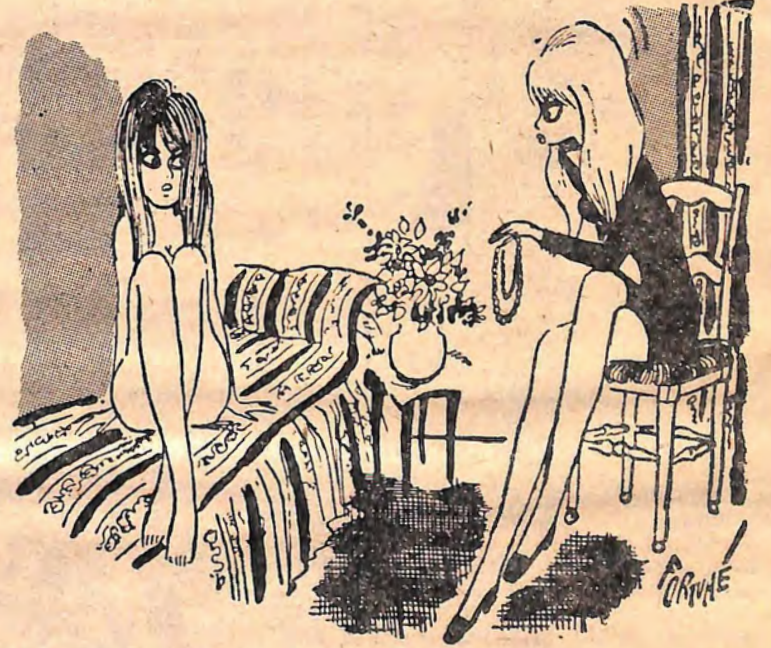
- YEMEĞİN İSMİNİ DOĞRU SÖYLEDİĞİNE EMİN MİSİN ?..

Horvath

JETON

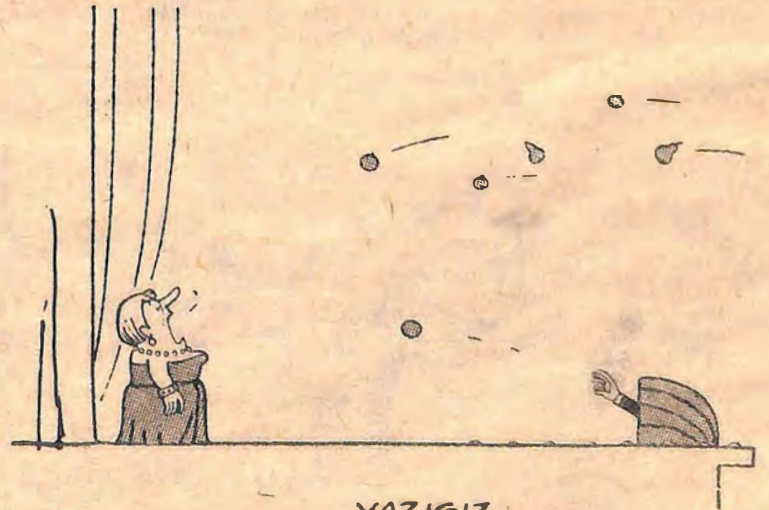
- BANYOSU BÜYÜK, KÜÇÜK BİR ODANIZ VAR MI ?..

- EVET, SEVGİLİM DE , BENDE İSTEDİĞİMİZİ ELDE ETTİK !..

- ÖNCE SİZE KARANLIK ODAMI GÖSTEREYİM !..

YAZISIZ

**üç ömürlü
lâstik**

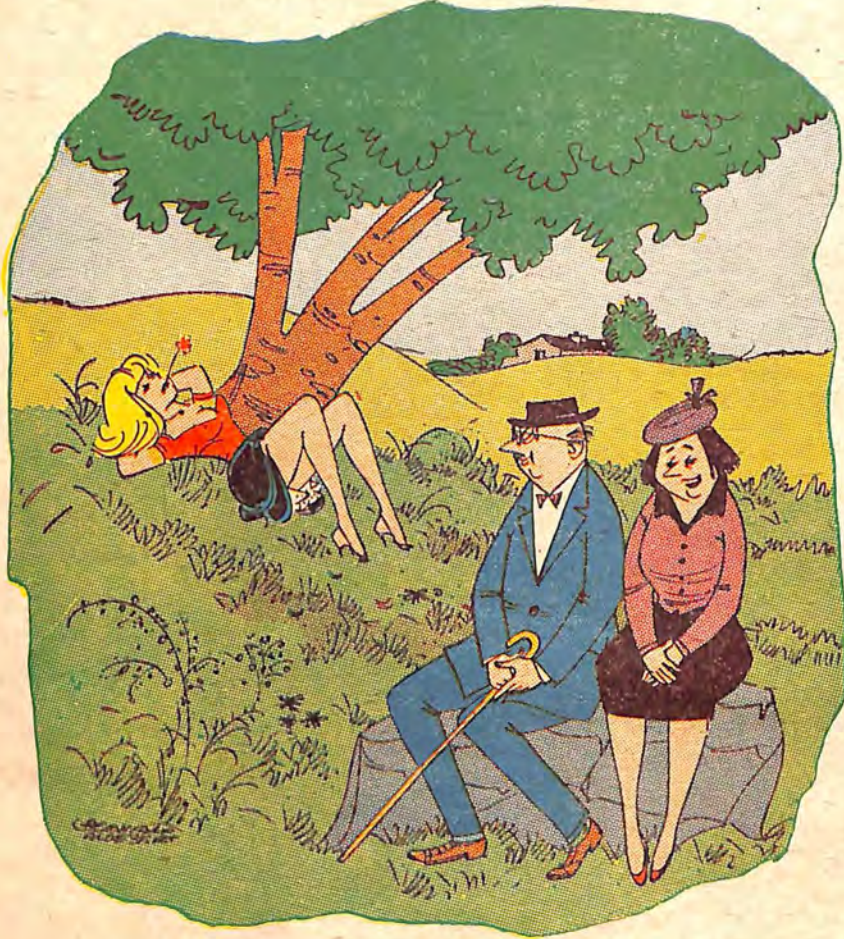

UNIROYAL, denenmiş, çok üstün kaliteli, diğerlerinden apayrı bir lâstikdir. UNIROYAL lâstikleri ağır yüke, uzun yola ve darbelere karşı son derece mukavimdir. Gövde yapısı takviyelidir. Çok uzun ömürlüdür. Birkaç defa sırt geçirilebildiği için şöforler arasında UNIROYAL-lere "Üç ömürlü lâstik" denilmektedir. İhtiyacınız olduğu zaman UNIROYAL lâstigidinden şaşmayınız.

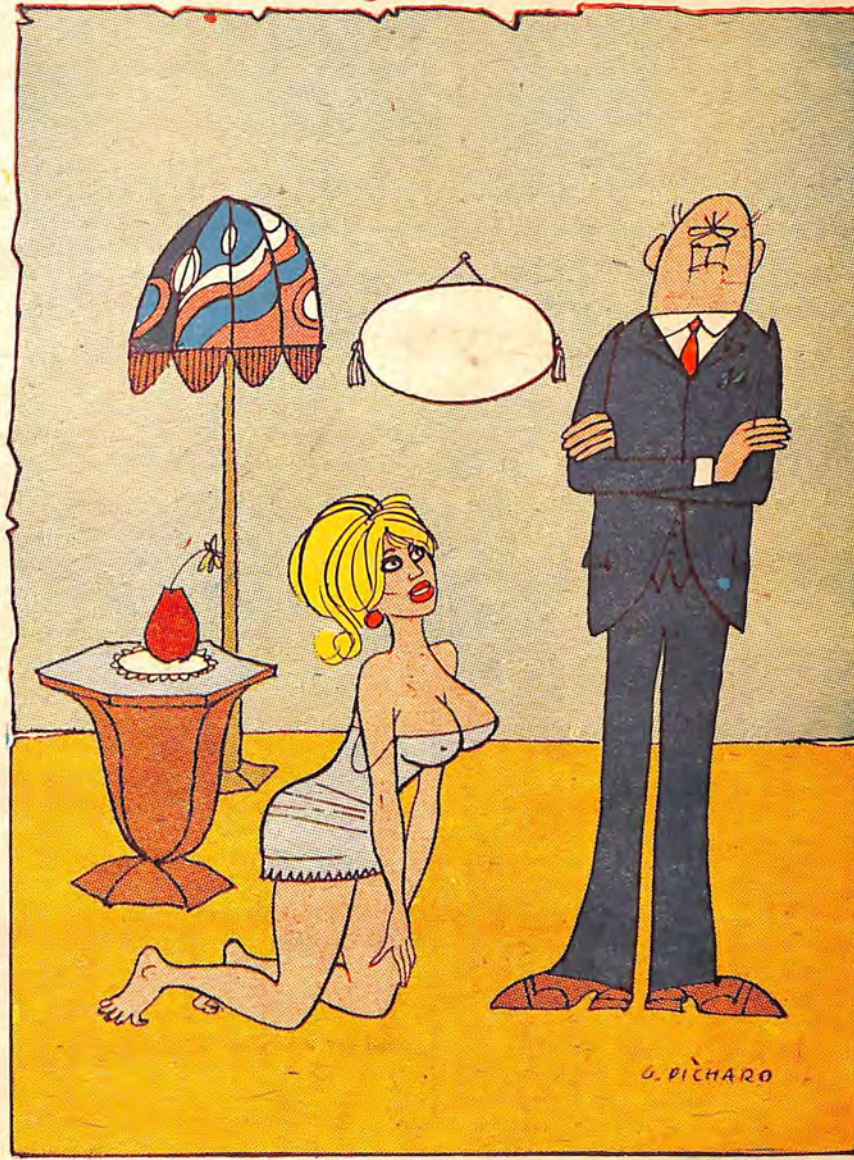

**üç
ömürlü
lâstik**

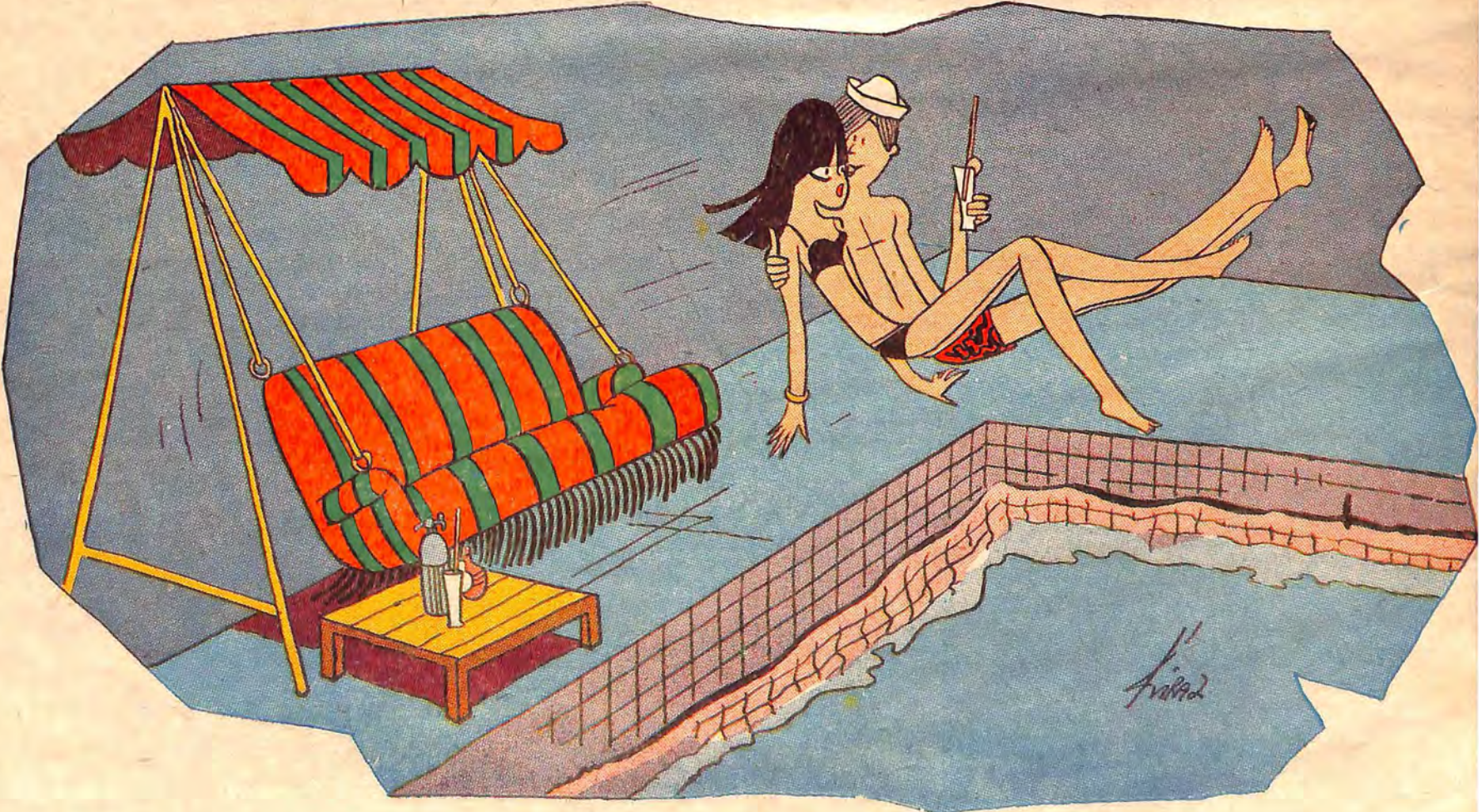
Aklaka

**KADIN_ HER RASTLADIĞIN KIZIN ÖNÜNDE
DİNLENMENDEN BIKTIM ARTIK !..**

**_ YEMİN EDERİM PATRON ...DÜN AKŞAM
YANIMDA GÖRDÜĞÜNÜZ ADAM KOCAMDİ !..**

_ FAZLA ISINDIK , BİRAZ SERİNLEYELİM '!..